

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

«Ἰησοῦς Χριστὸς ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμός καὶ ἀπολύτρωσις» (Α΄ Κο 1,30)

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ὉΜΩΝΥΜΟΥ ὉΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Ε΄
ΕΤΟΣ ΟΓ΄
ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2018
Ἀρ. Φύλ. 868

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

Μηνιαίο Ὅργανο
Ὁμωνύμου Ὁρθοδόξου Ἀδελφότητος
ΚΩΔΙΚΟΣ: 2534
Τεύχ. 868, ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2018

Ἰδιοκτησία - Ἔκδοση
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7, 546 33 Θεσ/νίκη
Τηλ. - fax: 2310 270630, 274518
www.apolytrosis.gr
e-mail: apolytrosis@otenet.gr

Δ/ντὴς Συντάξεως:
Γεώργιος Μυτιληναῖος
Ἀλ. Συμεωνίδη 6, 54639 Θεσ/νίκη

Δημιουργικό, προεκτύπωση, καλλιτεχνική ἐπιμέλεια:

«Χριστιανική Ἑλπίς»
Ὁρθόδοξη Ἀδελφότητα,
Φίλυρο Θεσ/νίκης
Τηλ.: 2310 677421

Ἐκτύπωση-Βιβλιοδεσία:
«Μέλισσα», Ἀσπροβάλτα
Τηλ.: 23970 23313

Ἑτήσια συνδρομή:

Ἑσωτερικοῦ: 10€ Ἐξωτερικοῦ: 35€
Κύπρου: 25€ ΗΠΑ: 45\$
Καναδᾶ: 50\$ Αὐστραλίας: 55\$

Ἀρ. λογ. ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ:

6074010115324

Ο. Χ. Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»

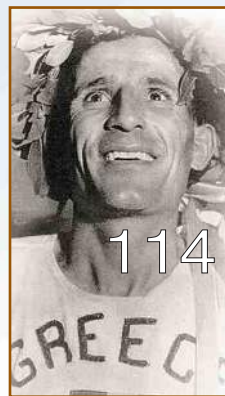
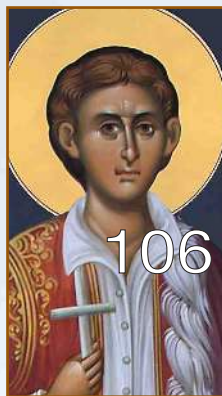
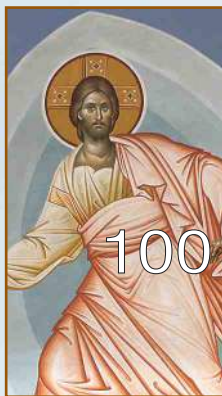
Γιὰ τοὺς συνδρομητὲς
τοῦ ἐξωτερικοῦ

IBAN: GR 94 0171 0740 0060 7401
0115 324

Περιεχόμενα

Προϋπόθεση ἀνάστασης.....	99
Θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν	100
Κυριακή, «ὁμῆλιξ τοῦ φωτός»!.....	102
Κυριακή τῶν Βαΐων.....	104
«Ποῦ σου, θάνατε, τό κέντρον;».....	106
Ἡ παράδοση τοῦ Νόμου.....	108
Ἀνταλλαγή.....	111
«Μηκέτι ἀμάρτανε» (Ἰω 4,14)	112
Στυλιανός Κυριακίδης:	
μιά νίκη γιὰ τὴν Ἑλλάδα.....	114
Ἡνίοχος τῆς καρδιᾶς σου	
στόν στίβο τῆς ζωῆς.....	117
Συνάντηση ἀπάντηση.....	120
Ἐκδηλώσεις τῆς Ἀδελφότητος	122
Κύπρος ἢ «ἀεὶ Ἑλλάς».....	123
Συζητῶντας τὰ γεγονότα.....	126

Προϋπόθεση ανάστασης

Λουσιμένος στό φῶς τῆς Ἀνάστασης ὁ φετινός Ἀπρίλης! Προικισμένος καί μέ μνήμες ἀγίων πού διακρίθηκαν γιά τή μετάνοιά τους, μάς θυμίζει ἐποπτικά ὅτι τό ἀγγελμα τῆς Ἀνάστασης συνδέεται ἄμεσα μέ τό παράγγελμα τῆς μετάνοιας. Παρατρέχοντας τή συγκλονιστική περίπτωση τῆς ὁσίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας, μέ τήν ὁποία ἀρχίζει πάντοτε ὁ μήνας αὐτός, καί τή γυναίκα πού διακήρυξε τή μετάνοιά της ἀλείφοντας τόν Κύριο μέ δάκρυα καί μύρα, ὅπως μνημονεύουμε στόν Ὅρθρο τῆς Μεγάλης Τετάρτης (4/4), θά σταθοῦμε στή μορφή τοῦ Ζακχαίου (20/4). Εἶναι ὁ «τῇ ἡλικίᾳ μικρός» (βλ. Λκ 19,3), ἕνας μικροῦ ἀναστήματος ἄνθρωπος, βαρυμένος ἀπό τήν πλεονεξία, τήν ἀρπαγή καί μύριες ἀδικίες, ὁ ὁποῖος ὅμως μέ τή μετάνοια ὑψώθηκε τόσο ὥστε νά γίνει συνεργός τοῦ Θεοῦ, ἀπόστολος!

Ἀρχιτελώνης ὁ Ζακχαῖος, σάν νά ποῦμε διευθυντής ἐφορίας, πάλευε νά μεγαλώσει μέ κάθε τρόπο τό ὕψος τῶν κερδῶν του καί τό πλῆθος τῶν ὑπαρχόντων του. Ἐκεῖ ἀναζητοῦσε τή χαρά, ἀλλά μάταια. Ἀνάπαυση καί εὐτυχία δέν βρῆκε, διότι τίποτε δέν μπορεῖ νά ικανοποιήσει τή δίψα τῆς ψυχῆς καί νά ὑποκαταστήσει τόν ἀληθινό θησαυρό, τόν Θεό. Ἐκεῖνον ἀναζητοῦσε ἀσίγαστα ὁ Ζακχαῖος. Γιά τήν ικανοποίηση αὐτοῦ τοῦ πόθου ὑπερπήδησε τελικά κάθε ἐμπόδιο κι ἔκανε πράγματα ἀσυμβίβαστα πρὸς τήν κοινωνική του θέση.

Ὁ Ζακχαῖος ζητοῦσε ἐπίμονα νά δεῖ τόν Ἰησοῦ. Αὐτό καί μόνο τοῦ ἀρκοῦσε. Ἀλλά ὁ καρδιογνώστης Κύριος συλλαμβάνει τή βαθύτερη λαχτάρα τῆς καρδιάς τοῦ ἀρχιτελώνη, τήν προθυμία του νά ὑπακούει καί νά ἀλλάξει ζωή. Τό βλέμμα τοῦ Διδασκάλου ἀγγίζει τόν Ζακχαῖο μέχρι τά βάθη τῆς ὑπάρξεώς του· τόν ἀνασταίνει. Κι ἐκεῖνος δέν περιορίζεται σέ μία στεῖρα μεταμέλεια. Ἐμπρακτα ἐκδηλώνει τή μετάνοιά του, ἀποδεικνύοντας τό βάθος καί τή γνησιότητά της. Ἡ ἐμπειρία τῆς συναντήσεώς του μέ τόν Ἰησοῦ τόν βεβαίωνε γιά τή γλυκύτητα μιᾶς ἄλλης ζωῆς, γιά τήν ὁποία ἄξιζε νά ὑποστεί κάθε θυσία.

Αὕτῃ τήν ἄλλη ζωή ἐγγυᾶται ἡ ἀνάσταση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τήν ὁποία κήρυξε ὁ ἀπόστολος πλεόν Ζακχαῖος. Μά γιά νά οἰκιωθεῖ κανεῖς τό κήρυγμα τῆς ἀνάστασης εἶναι ἀνάγκη νά προηγηθεῖ μέσα του μία ἐπανάσταση: Νά ξεφορτωθεῖ ἀπό τά βαρίδια τῶν παθῶν καί τῆς ἀμαρτίας. «Μᾶς προλαβαίνει ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ὅταν δεῖ τήν προθυμία μας νά τόν πλησιάσουμε», καταθέτει ὁ ἅγιος Θεοφύλακτος. Πρακτική ἔκφραση αὐτῆς τῆς ἱερῆς προθυμίας ἀποτελεῖ ἡ μετάνοια, ἡ ἀπαραίτητη προϋπόθεση γιά τήν προσωπική μας ἀνάσταση.

ΘΑΝΑΤΟΥ ΕΟΡΤΑΖΟΜΕΝ ΝΕΚΡΩΣΙΝ

“Ένα από τά πιό κρίσιμα καί βασανιστικά έρωτήματα του άνθρώπου μέ διαχρονική διάρκεια εΐναι ό θάνατος. Καθώς στεκόμαστε μπροστά στό νιόσκαφτο μνήμα ενός συγγενικοΰ ή φιλικοΰ μας προσώπου αναρωτιόμαστε «γιατί;». Γιατί ό άνθρωπος πεθαΐνει; Γιατί ένw μόλις προηγουμένως μιλοΰσε, έργαζόταν, γελοΰσε καί απολάμβανε τήν χαρά της ζωής, τώρα κείται στό χwμα άψυχος, ένw κουφάρι, πού σέ λίγο θά λειwσει καί θά χαθεΐ; Καί πολλές φορές μέσα στην θλίψη καί στην οδύνη μας έγκαλοΰμε τόν ίδιο τόν Θεό. Σκεφτόμαστε ότι αν ό Θεός εΐναι άγάπη, πwς άνέχεται νά καταστρέφεται καί νά παραδίδεται στην φθορά τό πλάσμα του;

«Γλυκεΐα ή ζωή κι ό θάνατος μαυρίλα», έγραψε ό ποιητής καί έτσι εΐναι. Μόνο πού αύτή ή κατάσταση πού προκαλει τρόμο καί απέχθεια, πού δέν διακρίνει ανάμεσα σέ νέους καί γέροντες, πού αφήνει πίσω της ξολοθρεμό καί πένθος, εΐναι δική μας, ανθρώπινη έπιλογή καί όχι έργο του Θεοΰ.

Ό Θεός δημιούργησε τόν άνθρωπο για νά ζήσει αιwνια, νά μήν πεθαίνει ποτέ. Τόν δημιούργησε βέβαια θνητό, αλλά μέ τήν δυνατότητα της άφθαρσίας καί της άθανασίας. Τί έπρεπε νά κάνει ό άνθρωπος; Νά παραμείνει πιστός στό θέλημα του Δημιουργοΰ του. Όχι διότι ό Κύριος ήθελε νά εΐναι τό πλάσμα του εξάρτημά του καί νά του επιβάλλεται, αλλά διότι δέν ύπήρχε άλλος τρόπος. Για νά ζήσει ό άνθρωπος έπρεπε νά παραμείνει συνδεδεμένος μέ τήν πηγή της ζωής, τόν Θεό. Άλλιwς θά πέθαινε.

Ἡ συνέχεια εἶναι γνωστή. Ὁ ἄνθρωπος ἀσκώντας τήν ἐλευθερία του ἐπέλεξε νά διακόψει τήν σχέση του μέ τόν Κύριο καί νά αὐτοθεωθεῖ. Πίστεψε στόν Σατανᾶ καί στόν ἐγωιστικό λογισμό του. Μόνο πού αὐτή ἡ ἐπιλογή του ἀντί γιά τήν θέωση τόν ὀδήγησε στό βάραθρο τοῦ θανάτου. Ὁ θάνατος πλέον παγιώθηκε στήν ὕπαρξή του καί τήν ἀλλοίωσε ριζικά. Ὁ Ἀδάμ καί ὁλόκληρη ἡ γενιά του, ἡ ἀνθρωπότητα, θά ἦταν στό ἐξῆς καταδικασμένη σέ ἀφανισμό.

Ἀπό τότε ὁ ἄνθρωπος παλεύει συνεχῶς γιά νά ξεπεράσει αὐτή τήν ἀπειλή. Καί παλεύει μέ πάθος. Κάθε δευτερόλεπτο πού περνᾶ, ἡ ἀναπνοή του καί τό χτύπημα τῆς καρδιάς του διαδηλώνουν αὐτή τήν ἀγωνία του. Κάθε τι πού κάνει, τό νερό πού πίνει, ἡ τροφή πού τρώει, ὅταν δουλεύει, ὅταν γλεντάει, ὅταν μισεῖ, ὅταν ἐρωτεύεται, ὅταν πολεμᾷ, ὅταν φέρνει παιδιά στόν κόσμο, ὅλα ἀντηχοῦν τήν ἀπελπισμένη κραυγή του: «Θέλω νά ζήσω, δέν θέλω νά πεθάνω!».

Καί δέν θά ὑπῆρχε λύτρωση ἀπ' αὐτή τήν κατάρα, ἂν ὁ Κύριος δέν ἐπενέβαινε γιά νά μᾶς σώσει.

- Μά ὑπάρχει σωτηρία ἀπό τόν θάνατο; θά ρωτήσεις.

Ναί, ὑπάρχει. Μᾶς τήν χάρισε Αὐτός πού μᾶς ἔφερε στήν ὕπαρξη, καί μάλιστα μέ ἀσύλληπτο προσωπικό κόστος. Πράγματι, εἶδε ὁ Θεός τό πλάσμα του σ' αὐτή τήν φοβερή κατάσταση καί τό συμπόνεσε. Αὐτός ἤθελε τόν ἄνθρωπο μικρό θεό καί υἱό του, ὅμως ἐκεῖνος ἔγινε δέσμιος τῆς φθορᾶς καί τοῦ θανάτου. Καί τί ἔκανε γιά νά τόν ἀπαλλάξει ἀπ' αὐτή τήν τραγωδία; Τό ἀδιανόητο: ἀποφάσισε νά γίνει ὁ ἴδιος ἄνθρωπος. Νά κάνει ἱστορία του τήν θλιβερή ἱστορία μας.

Ἀπό τότε, ἀπό τόν στάβλο τῆς Βηθλεέμ, ὅπου σαρκώθηκε τό μοναδικό αὐτό θαῦμα, ὁ θεάνθρωπος πλέον Κύριος δοκίμασε ὅλη τήν πίκρα τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς. Ἔζησε φυγᾶς, κυνηγημένος, δούλεψε σκληρά, ἀποδοκιμάστηκε, ἀπορρίφθηκε ἀπό τούς δικούς του καί πάνω ἀπ' ὅλα γεύθηκε κι αὐτός τό ποτήρι τοῦ θανάτου. Τήν παραμονή τοῦ ἐβραϊκοῦ Πάσχα καταδικάστηκε ἀπό τούς ἐχθρούς του σέ θάνατο καί ἄφησε τήν τελευταία του πνοή καρφωμένος πάνω σ' ἓνα σταυρό.

Ὡστόσο ὁ θάνατός του δέν ἦταν τό τέλος. Ἦταν ἀντίθετα μιά μεγαλειώδης ἀρχή. Τρεῖς ἡμέρες ἀφότου πέθανε, ἀναστήθηκε καί ἐμφανίστηκε στούς μαθητές του ζωντανός καί ἐνδοξος. Ἔτσι ἔπρεπε νά γίνει. Ἐπρεπε ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ νά μπεῖ στήν κατάσταση τοῦ θανάτου, ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ὥστε μέ τήν ἀνάστασή του νά τήν ἀνατρέψει. Μέ τήν ἀνάστασή του ὁ Χριστός ἄλλαξε ἐντελῶς τά δεδομένα: ἓνας ἄνθρωπος, ὁ Ἰησοῦς ἀπό τήν Ναζαρέτ, διασπᾷ τό ἀτσάλινο δίκτυ τοῦ θανάτου καί γκρεμίζει μιά γιά πάντα τήν δύναμή του.

Ἀπό τότε, ἀπό τήν λαμπρή ἐκείνη αὐγή τῆς Ἀνάστασης, ὅποιος θέλει, χορταίνει ζωή καί φῶς καί νικᾷ τόν θάνατο. Πῶς; Μέσα στήν Ἐκκλησία. Τί εἶναι τό Βάπτισμα καί ἡ θεία Εὐχαριστία; Μπόλιασμα τοῦ μελλοθάνατου

άνθρώπου μέ τόν ἀναστημένο Χριστό. Κι ὅπως τά μπολιασμένα ἀγριο-όδεντρα γίνονται ἡμερα, ἔτσι ἀκριβῶς συμβαίνει καί μέ τόν ἄνθρωπο: ὁ Χριστός, πού ζῇ μέσα του, ἐνώνει τά κύτταρα καί τό αἷμα του μέ τά κύτταρα καί τό αἷμα τοῦ πλάσματός του καί ἡ ἀνάστασή του γίνεται ἀνάστασή μας.

- "Ὅμως ὁ θάνατος ἐξακολουθεῖ νά θριαμβεύει, θά πεῖς.

Ναί, ἀλλά ὄχι γιά πάντα. Κάποια στιγμή πού ὅρισε ὁ Θεός, οἱ ἀδελφοί μας θά ἀναστηθοῦν μέ τήν δύναμη τῆς ἀνάστασης τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Κύριος τερμάτισε ἀμετάκλητα τήν ἐξουσία τῆς φθορᾶς.

Ἀδελφέ μου, πού στέκεσαι ἐντρομος μπροστά στόν θάνατο, ὅπως κι ἐγώ, θάρρος! Εἶναι Πάσχα, εἶναι Ἀνάσταση, πού σημαίνει ὅτι γιορτάζουμε καί πανηγυρίζουμε τήν νύκρωση τοῦ θανάτου. Θά θλιβόμαστε βέβαια γι' αὐτούς πού φεύγουν, ἀλλά ὄχι ἀπελπισμένα, ὅπως θλίβονται οἱ ἄπιστοι. Ὁ λευκός σταυρός πάνω στά μνήματα δέν εἶναι σύμβολο τοῦ θανάτου ἀλλά τῆς ζωῆς, σινιάλο τῆς αἰωνιότητος. Ἄς ψάλουμε λοιπόν μαζί μέ τόν ἀπόστολο Παῦλο τόν γλυκό ὕμνο τῆς ἀνάστασης κι ἄς εὐφρανθοῦμε διότι «ὁ θάνατος ἀφανίστηκε· ἡ νίκη εἶναι πλήρης! Θάνατε, ποῦ εἶναι τό κεντρί τῆς δυνάμεώς σου; Ἄδῃ, ποῦ εἶναι ἡ νίκη σου;... Ἄς εὐχαριστοῦμε τόν Θεό πού μᾶς δίνει τήν νίκη διά τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Α΄ Κο 15,54-55. 57).

Χριστός ἀνέστη, ἀδελφέ μου!

Εὐάγγελος Ἀλ. Δάκας

Κυριακή, «ὁμῆλιξ τοῦ φωτός»!

Ἡ Κυριακή ἡμέρα, ἡ πιό λαμπρή ἡμέρα, φωταγωγεῖται τρόπον τινά ἀπό τούς Πατέρες μέ μία πλειάδα ἐπιθέτων καί ὀνομάτων, κοσμεῖται μέ ὕμνους ἀπό τούς μελωδούς τῆς Ἐκκλησίας τιμωμένη ὡς ἡ «ἀπαρχή τῶν ἡμερῶν».

Τό ἰδιαίτερο αὐτό χρῶμα τοῦ «ἐβδομαδιαίου Πάσχα», τῆς Κυριακῆς, ὀφείλεται ἀσφαλῶς στό φῶς τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, τό ὁποῖο ἀνέτειλε θαρρεῖς ἀπό τόν «ὀρίζοντα» τοῦ κενοῦ μνημείου, ὅπως χαρακτηριστικά σημειώνει ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης.

Ἡ λαμπρότητα αὐτή προεγράφη ἀπό τήν πρώτη κιόλας ἡ-

μέρα της δημιουργίας τοῦ κόσμου. Στό βιβλίο τῆς Γενέσεως (1,5) ὁ θεόπτης Μωυσῆς δέν τὴν ἀποκαλεῖ πρώτη ἀλλὰ «ἡμέραν μίαν», τὴν ὁποία ἀκολουθοῦν ἡ δεύτερη, ἡ τρίτη... ἡ ἔβδομη ἡμέρα τῆς δημιουργίας.

Ἐρμηνεύοντας τὸν στίχο αὐτό στὴ δεύτερη ὁμιλία του στὴν Ἑξαήμερο, ὁ Μέγας Βασίλειος ἀποκαλεῖ τὴν ἡμέρα αὐτὴ «ἀπαρχὴν τῶν ἡμερῶν» καὶ «ὁμήλικα τοῦ φωτός», διότι γεννήθηκε μαζί μέ τό φῶς.

Ἐπιπλέον, στό βιβλίο τοῦ Λευϊτικοῦ ὀνομάζεται «ὀγδόη» ἡμέρα, «κλητὴ» καὶ «ἁγία» (Λε 23,36), κατὰ τὴν ὁποία οἱ Ἰουδαῖοι ἔπρεπε νά προσφέρουν ὀλοκαυτώματα στόν Κύριο. Ὁ γδότη, ἐρμηνεύει ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης, ὀνομάζεται διότι τώρα μέν ἡ Κυριακή εἶναι «τύπος τοῦ μέλλοντος αἰῶνος», τότε δέ, στό τέλος τῶν αἰώνων, θά εἶναι ὁ ἴδιος ὁ ὀγδοὺς αἰώνας, ἡ «ἀνέσπερος καὶ ἀδιάδοχος καὶ ἀτελεύτητος» ἡμέρα, προσθέτει ὁ Μέγας Βασίλειος.

Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς σημειώνει ὅτι γι' αὐτό ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία θεωρεῖ τὴ διακαινήσιμο ἔβδομάδα σάν μία ἡμέρα, τὴν Κυριακή, γιὰ νά δείξει πῶς ὅλη μας ἡ ζωὴ, πού ἐκτυλίσσεται σέ ἑβδομάδες, θά γίνῃ μία ἡμέρα ὀγδόη, πού δέν εἶναι παρὰ ὁ

ὀγδοὺς αἰώνας, ἡ μέλλουσα ζωὴ.

Τό ἐγκώμιο τῆς ὀγδοῦς ἡμέρας πλέκει ἐμμελῶς καὶ «ἡ εὐλαλὸς ἀηδὼν» τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, δανειζόμενος φράσεις ἀπὸ τὸν Γρηγόριο τὸν Θεολόγο, στόν ἀναστάσιμο Κανόνα: «Αὐτὴ ἡ κλητὴ καὶ ἁγία ἡμέρα, ἡ μία τῶν σαββάτων, ἡ βασιλὶς καὶ κυρία· ἐορτῶν ἐορτὴ καὶ πανηγυρὶς ἐστὶ πανηγύρεων, ἐν ᾗ εὐλογοῦμεν Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας». Ὅσο ξεπερνᾷ ὁ ἥλιος τὰ ἀστέρια, σημειώνει ὁ ἅγιος Γρηγόριος, τόσο λαμπρότερη εἶναι ἡ γιορτὴ τῆς Κυριακῆς ἀπὸ κάθε ἄλλης γιορτῆς.

Κι ἔτσι, ἡ λαμπρὴ αὐτὴ ἡμέρα μέ τό ἀναστάσιμο φῶς τῆς ἀγκαλιάζει τὴν ἱστορία. Καθίσταται ἡ Κυριακὴ ἡμέρα ὁ πρόλογος καὶ ὁ ἐπίλογος τῆς ἱστορίας, ἡ ἡμέρα μετὰ τίς ἡμέρες πού καταγράφουν τὰ ἡμερολόγια, ὁ χρόνος μετὰ τὸν χρόνο, ἡ Ζωὴ μετὰ τὴ ζήση. Κυριακὴ εἶναι ἡ ἡμέρα πού σημάδεψε ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ μέ τό φῶς, γιατί τὴν ἡμέρα αὐτὴ ἔμελε νά ἀναστηθεῖ ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, νά ἀνατελεῖ τό φῶς ἀπὸ τὸν ὀρίζοντα τοῦ κενοῦ μνημείου.

Εἶθε Κυριακὴ νά εἶναι ἡ κάθε μας μέρα, ἡ κάθε στιγμή τῆς ζωῆς μας! Εἶθε κυριακά νά εἶναι τὰ τέλη τῆς ζωῆς μας, ὥστε ἡ προσωπικὴ μας ὀγδόη ἡμέρα νά εἶναι ἡμέρα φωτεινὴ, καταυγασμένη ἀπὸ τό φῶς τοῦ «Ἡλίου τῆς δικαιοσύνης», τοῦ ἀναστάντος καὶ «θανάτῳ θάνατον» πατήσαντος... ἡμέρα Κυριακὴ. Ἀμήν.

Δ. Καλογεράκη

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ

Πορευόμενος πρὸς τὰ Ἱεροσόλυμα ὅπου θά σταυρωθεῖ ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶχε θριαμβεύσει ἐπὶ τοῦ θανάτου ἀναστήσας τὸν Λάζαρο στή Βηθανία.

Στὴ συνέχεια εἰσῆλθε στὰ Ἱεροσόλυμα κατὰ ἄκρως παράξενο τρόπο. Ἀνέβηκε σέ ἓνα γαϊδουράκι κάνοντας νά ἐκπληρωθεῖ ἡ προφητεία τοῦ Ζαχαρία (9,9): «Μὴ φοβοῦ, θύγατερ Σιών. Ἴδου ὁ βασιλεύς σου ἔρχεται καθήμενος ἐπὶ πῶλον ὄνου» (Ἰω 12,15). Οἱ γραμματεῖς τῶν Ἰουδαίων ἀσφαλῶς καὶ εἶχαν γνώση τοῦ βιβλίου τοῦ προφήτη Ζαχαρία. Εἶχαν γνώση τοῦ περιεχομένου, δέν ἀποδέχονταν ὅμως καὶ τὰ γραφόμενα. Ὅπως καὶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τῆς πτώσεως, ἦσαν διαποτισμένοι μέ τὴν ἐνδοκοσμικὴ ἀντίληψη ὅτι κύριο γνώρισμα τοῦ ἄρχοντα εἶναι ἡ ἰσχὺς. Ὁ βασιλιάς ἐπιβαίνει σέ πλουμιστὴ ἄμαξα, τὴν ὁποία σύρουν πανέμορφα ἄλογα. Συνοδεύεται ἀπὸ φρουρά πού προηγεῖται καὶ ἀκολου-

θεῖ διασφαλίζοντας τὴν τήρηση ἀποστάσεων ἀπὸ τὸν «χυδαῖο ὄχλο».

Ὁ Χριστὸς προκαλοῦσε στό ἔπακρο μέ τὴ στάση του. Εἶχαν ἤδη πληροφορηθεῖ ὅτι πρὶν λίγες ἡμέρες εἶχε ἀναστήσει νεκρό. Ὅσο καὶ νά ἦσαν δύσπιστοι, δέν ἦταν δυνατόν νά θε-

ωρῆσουν ἀλαφροῖσκιωτους τό πλῆθος τῶν μαρτύρων πού βεβαίωναν τό γεγονός. Ἀλλὰ ἂν ὁ Χριστὸς εἶχε τὴ δύναμη νά ἀνασταίνει ἀκόμη καὶ νε-

κρούς, τί θά ἦταν ἀκατόρθωτο γι' αὐτόν; Γιατί βασάνιζε τήν ψυχή τους ἐπί τρία ἔτη; Ἐξακόσια ἔτη κατοχῆς εἶχαν συμπληρωθεῖ ὑπό διάφορους δυνάστες γιά τόν λαό τοῦ Ἰσραήλ. Δέν ἦταν πλέον καιρός νά ἀπολαύσει κι αὐτός τήν ἐλευθερία του ἀλλά καί κάτι περισσότερο; Γενιές εἶχαν τραφεῖ μέ τήν προσδοκία τοῦ Μεσσία, ὁ ὁποῖος ὄχι μόνο θά χάριζε τήν ἐλευθερία, ἀλλά θά ὑπέτασσε τά ἔθνη στήν ἐξουσία τοῦ ἐκλεκτοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Αὐτή, ὅπως καί πλῆθος ἄλλων ἀντιλήψεων, πού εἶχαν εἰσχωρήσει στήν παράδοση τῶν Ἑβραίων -τίς ὁποῖες στηλίτευε μέ πολύ καυστικό τρόπο στά κηρύγματά του ὁ Χριστός-, εἶχαν καλλιιεργήσει ἕναν τρόπο ἐρμηνείας τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης σύμφωνο μέ τίς ἀντιλήψεις τοῦ ἀνθρώπου τῆς πτώσεως. Πῶς ἦταν δυνατόν νά σταθοῦν μέ προσοχή καί νά ἀποδεχθοῦν τήν προφητεία τοῦ Ζαχαρία; Ποῦ ἀκούστηκε βασιλιάς σέ γαῖδουράκι; Γι' αὐτό καί ὁ φθόνος γιά τή λαμπρή ὑποδοχή τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀπό τόν «ἐπικατάρατο ὄχλο» ἐπιτείνει τήν ἀμνηχανία τους: Νά περιμένουν κι ἄλλο μήπως καί ὁ Χριστός μεταμορφωθεῖ στόν Μεσσία πού προσδοκοῦσαν ἢ νά ἐπισπεύσουν τή διαδικασία ἐξόντωσής του παραδίδοντάς τον στοὺς μισητοὺς ρωμαίους κατακτητές; Λαμβάνουν τή δεύτερη ἀπόφαση.

Ὁ Χριστός πορεύεται πρὸς τό πάθος του ἐρήμην ἀκόμη καί αὐτῶν τῶν μαθητῶν του, οἱ ὁποῖοι ὥς τήν τελευταία στιγμή παρερμηνεύουν τήν πορεία πρὸς τή δόξα του καί ζητοῦν πρωτοκαθεδρίες! Γνωρίζει, ὡς Θεάνθρωπος, ὅτι ὁ λαός, πρόβατα χωρίς ποιμένα, εἶναι εὐμετάβλητος καί ὑπο-

κύπτει διαχρονικά στόν δημαγωγικό λόγο. Ὅσο καί ἂν μᾶς φαίνεται παράξενο αὐτό, ἡ ἱστορία τοῦ ἀνθρώπου τό βεβαιώνει ἀναντίρρητα. Ἡ προδοσία τοῦ Ἰούδα καί ἡ ἄρνηση τοῦ Πέτρου, ἡ ἐγκατάλειψη ἀπό τοὺς λοιποὺς πλὴν τοῦ Ἰωάννη μαθητές εἶναι κοινὰ γνωρίσματα τοῦ ἀνθρώπου τῆς πτώσεως.

Κύλησαν αἰῶνες καί πλῆθος λαῶν τοῦ πλανήτη ἐγκολπώθηκε τῇ νέα πίστη, τῆς ὁποίας θεμέλιο ἀποτελεῖ ἡ μετὰ τή σταύρωση καί τόν θάνατο ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ. Πανηγυρικά συρρέουμε στοὺς ναοὺς γιά νά λάβουμε τά κλαδιά, ὅπως ἐκεῖνα τῶν φοινίκων πού κρατοῦσαν οἱ Ἰουδαῖοι κατὰ τήν εἴσοδο τοῦ Χριστοῦ στά Ἱεροσόλυμα καί τήν πορεία του πρὸς τό ἐκούσιο πάθος. Ὅμως ἀκόμη καί σήμερα ἀδυνατοῦμε νά κατανοήσουμε γιατί ὁ Χριστός ἐπέλεξε ἕνα γαῖδουράκι γιά τήν πραγματοποίηση τοῦ «θριάμβου» του. Ἀδυνατοῦμε ἀκόμη νά κατανοήσουμε τήν ἔσχατη ταπείνωσή του, τή σταυρική θυσία. Γι' αὐτό καί ἐπιχειροῦμε, ἰδίως οἱ «χριστιανοί» τῆς Δύσης, οἱ στρεβλωτές τοῦ εὐαγγελικοῦ λόγου, συναισθηματική προσέγγιση καί θιασμό τοῦ εἶναι μας, ὥστε νά συμπάσχουμε γιά λίγο μαζί Του. Τό «σήμερον κρεμάται ἐπὶ ξύλου» ἐκλαμβάνουμε ὡς κάποια ἀναπαράσταση, μή κατανοώντας τόν λειτουργικό χρόνο τῆς Ἐκκλησίας καί τή διαχρονική ὑπόμνηση τοῦ Χριστοῦ νά τόν ἀκολουθήσουμε αἵροντες τόν προσωπικό μας σταυρό μέ συνέπεια. Ὁ σταυρός μᾶς τρομάζει καί ἐπιδιώκουμε νά βροῦμε παρακάμψεις τοῦ Γολγοθᾶ, δηλαδή ἀνώδυνη κατάληξη στήν ἀνάσταση. Ἐκκοσμικευμένοι στό ἔπακρο καί ἔχοντας ἀποδεχθεῖ τίς «ἀξίες» τοῦ κόσμου,

πορευόμαστε μέ τήν αὐθυποβολή ὅτι εἴμαστε μαθητές Ἐκείνου ὁ ὁποῖος στηλίτευσε καθετί πού ὁ κόσμος θεωρεῖ σπουδαῖο καί παθιάζεται νά ἀποκτήσει: πλοῦτο, ἡδονές, τιμές καί ἀξιώματα. Ἔχουμε καταντήσει χειρότεροι ἀπό τούς Φαρισαίους!...

Πέρα ἀπό τούς πιστούς, στέκουν οἱ διαχρονικά ἀντικείμενοι -πολλές φορές μέ πάθος- στόν Χριστό. Οὔτε τό γαιδουράκι οὔτε ἡ κακοδικία οὔτε οἱ ποικίλες ταπεινώσεις οὔτε ὁ φρικτός θάνατος στάθηκαν ἱκανά ἀνά τούς αἰῶνες νά κάμψουν τήν ἀντίχριστη διάθεση! Ποῦ ἄραγε ὀφείλεται αὐτό; Μία ἐξηγήση ἀποτελεῖ ἡ ἄκρα ἀσυνέπεια λόγων καί ἔργων τῶν χριστιανῶν καί ὁ ἄνευ ὄρων συμβιβασμός μέ τό κοσμικό φρόνημα. Χωρίς νά τήν παραθεωρῶ, δίδω καί δεύτερη: Ἐνοχλεῖ ἀφόρητα ὁ ἀναστημένος Ἰησοῦς. Τό ὅτι γίνεται ἀκόμη λόγος γι' Αὐτόν μετά ἀπό δύο χιλιετίες εἶναι ἀνυπόφορο. Καί ἀκόμη πιό ἀνυπόφορο εἶναι τό ὅτι κάποιοι αἶρουν μέ συνέπεια τόν σταυρό τους καί πορεύονται πρὸς τόν Γολγοθᾶ προκαλώντας μέ τή μωρία τους, δηλαδή ἀποστομώνοντας, τούς ἐπιχειροῦντες νά καταρρίψουν τόν περί Ἰησοῦ μύθο. Αὐτοί οἱ λίγοι, τό «μικρὸν ποίμνιον», ἀποτελοῦν διαχρονικά κάρφος στά μάτια τῶν ψευτομαθητῶν καί τῶν σταυρωτῶν τοῦ Χριστοῦ, ὅπως ὁ Ἰησοῦς ὅταν ἐπέλεξε νά εἰσελθεῖ στό Ἱεροσόλυμα «ἐπὶ πῶλον ὄνου».

Ἀπόστολος Παπαδημητρίου

Οἱ ἅγιοι στή ζωή μας

«Ποῦ σου, θάνατε,
τὸ κέντρον;»

Τό πιό λαμπρὸ «Χριστὸς ἀνέστη» ἀντήχησε ἀπὸ τὰ χεῖλη ὅσων ἀνέβηκαν τόν Γολγοθᾶ σηκώνοντας τόν σταυρό τοῦ μαρτυρίου καί μέσα ἀπὸ τό αἷμα ἀντίκρυσαν τὰ μάτια τους τό ἔκπαγλο φῶς τῆς Ἀνάστασης.

Ἐνα τέτοιο ματωμένο καί χαρμόσυνο «Χριστὸς ἀνέστη» ἀντήχησε στήν ἀγία πόλη τῆς Ἱερουσαλὴμ, ἐκεῖ πού ἀνέβηκε στόν σταυρό τοῦ μαρτυρίου, ἐτάφη καί ἀναστήθηκε ὁ ἐνανθρωπήσας Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Μπροστά στήν πύλη τοῦ Δαυΐδ, ἓνας νεαρὸς Ἑλληνας ὀρθόδοξος ψάλλει τόν νικηφόρο παιάνα «Χριστὸς ἀνέστη». Γύρω του ἓνα πλῆθος μουσουλμάνων μαίνεται μέ σαρκασμούς καί κραυγές. Εἶναι γυμνός, πληγωμένος, μέ σπασμένο τό ἓνα χέρι στόν βραχίονα καί κομμένα τὰ δάχτυλα τοῦ ἄλλου χεριοῦ. Μά τό πρόσωπό του λάμπει καί τὰ χεῖλη του ψάλλουν μέ ἄρρητη γλυκύτητα τό χαρμόσυνο τραγοῦδι τῆς νίκης: Χριστὸς ἀνέστη!

«Ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ

του ζώντος, θανάτωσέ με, δέν φοβάμαι. Χριστός ανέστη!», φώναξε μέ θάρρος καί πνευματική άνδρεία μπροστά στόν πασά ό Παναγιώτης. Τοῦ ζήτησε νά δεχθεῖ τόν μουσουλμανισμό προκειμένου νά ἀποφύγει τόν θάνατο, ἐπειδὴ βεβήλωσε τό τέμενος τοῦ Ὁμάρ μπαίνοντας σέ αὐτό ἀνυποψίαστος μέ τόν τουρκο εὐγενῆ Ὁσμάν ἐφέντη, στόν ὁποῖο ἐργαζόταν.

Ἦταν 5 Ἀπριλίου 1820 μ.Χ. Γύρω μιά ἄνοιξη ὁλόφωτη κι εὐωδιαστή καί τό παλληκάρι τοῦ Χριστοῦ ἀπό τήν Πελοπόννησο στό ἄνθισμα τῆς νιότης, στά εἰκοσιπέντε του χρόνια. Μά τήν αἰώνια ἄνοιξη τήν κρατᾷ στήν καρδιά του καί ἀνθοβολοῦν μέσα του τά πιό μυρωμένα ἄνθη, ἡ ζωντανή πίστη καί ἡ ἀνίκητη ἐλπίδα.

Ὁ δήμιος ἀδίστακτος τόν χτυπᾷ ἐλαφρά μέ τό σπαθί στόν τράχηλο γιά νά τόν φοβίσει. Ὁ ἄλκιμος νέος γονατιστός ἐπαναλαμβάνει τήν ὁμολογία του μέ ἀκλόνητη πίστη. Μέ ἓνα τελευταῖο «Χριστός Ἀνέστη», ἡ ἁγία κεφαλή του αἱματόβρεχτη καταπίπτει

στή γῆ. Καί ἡ ψυχὴ του πετᾷ ἀπό τήν ἐπίγεια στήν ἄνω Ἱερουσαλήμ, ὅπου μέ τούς ἁγίους ἀγγέλους θά ψάλλει αἰώνια τόν ἀναστάσιμο ὕμνο.

Τό μαρτύριο τοῦ νεαροῦ ὁμολογητῆ παρακολούθησε καί ὁ προτεστάντης ἱεραπόστολος Ἰωσήφ Wolff, ὁ ὁποῖος τό περιγράφει σέ ἐπιστολή πού συνέταξε στίς 2 Ἀπριλίου 1839. Μᾶς διασώζει ἐπίσης τήν πληροφορία ὅτι τό Πατριαρχεῖο πλήρωσε 5.000 γρόσια γιά νά παραλάβει τό ἅγιο λείψανο τοῦ νεομάρτυρα. Ἡ ταφὴ ἐγινε μέ τιμὴ καί εὐλάβεια στό κοιμητήριο τῆς ἁγίας Σιών.

Τό αἷμα καί οἱ δάφνες, ἡ θυσία καί ἡ δόξα σμίγουν στή ζωὴ τῶν χριστιανῶν κάθε ἐποχῆς. Τό μαρτυρικό «Χριστός ἀνέστη» τοῦ νεομάρτυρα Παναγιώτη ἄς ἀντηχεῖ στήν καρδιά μας, γιά νά μᾶς βεβαιώνει πῶς ἡ πίστη στόν ἀναστημένο Κύριο κραταίῳνει καί γιγαντώνει τούς πιστούς γιά ἀγῶνες θαυμαστούς καί νίκη αἰώνια.

Ἰχνηλάτης

Προσεγγίσεις στην Παλαιά Διαθήκη

Ἡ παράδοση τοῦ Νόμου

Τό δεύτερο βιβλίο τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ἡ **Ἔξοδος**, πῆρε τό ὄνομά του ἀπό τή θαυμαστή ἐξοδο τῶν Ἑβραίων ἀπό τήν Αἴγυπτο, ὅπου γιά πολλά χρόνια καταδυναστεύονταν δουλεύοντας σκληρά.

Στήν Αἴγυπτο ἀρχικά εἶχε ἐγκατασταθεῖ ἡ οἰκογένεια τοῦ Ἰακώβ, τοῦ ἐκλεκτοῦ γιοῦ τοῦ Ἰσαάκ. Ἀπό τούς δώδεκα γιούς του δημιουργήθηκαν δώδεκα φυλές, πού ἀποτελέσαν ἕναν ὁλόκληρο λαό γνωστό στήν ἱστορία μέ τρία ὀνόματα: α) Ἑβραῖοι, ἀπό τόν πρόγονο τοῦ Ἀβραάμ Ἑβερ, β) Ἰσραηλίτες, ἀπό τό δεύτερο ὄνομα τοῦ Ἰακώβ, «Ἰσραήλ», γ) Ἰουδαῖοι, ἀπό τόν γιό τοῦ Ἰακώβ Ἰούδα, στόν ὁποῖο κληροδοτήθηκαν οἱ «ἐπαγγελίες» τοῦ Ἀβραάμ.

Ἡ πρώτη ἀπό τίς θεϊκές αὐτές ὑποσχέσεις εἶχε ἤδη πραγματοποιηθεῖ: ἀπό τούς ἀπογόνους τοῦ Ἀβραάμ δημιουργήθηκε πλέον ἕνα μεγάλο ἔθνος. Ἔμενε ἡ δεύτερη, σπουδαιότερη ἀλλά καί μυστικότερη: νά εὐλογηθοῦν διά τοῦ Ἀβραάμ ὅλα τά ἔθνη. Αὐτή πραγματοποιήθηκε ὅταν ἀπό τή γενιά τοῦ Ἰούδα γεννήθηκε ἡ κεχαρι-

τωμένη Μαριάμ, πού ἔφερε στόν κόσμο τόν Μεσσία, τόν ἐνανθρωπήσαντα Θεό.

Ἡ μορφή πού κυριαρχεῖ σέ ὅλο τό βιβλίο τῆς Ἐξόδου εἶναι ὁ Μωυσῆς, ἡ μεγαλύτερη θρησκευτική καί πολιτική προσωπικότητα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὁ «θεόπτης» προφήτης, ὁ χαρισματικός ἡγέτης. Διαβάζουμε στό Δευτερονόμιο· «καί οὐκ ἀνέστη ἔτι προφήτης ἐν Ἰσραὴλ ὡς Μωυσῆς, ὃν ἔγνω Κύριος αὐτόν πρόσωπον κατὰ πρόσωπον» (34,10).

Μέ τόν Μωυσῆ ὁ Θεός σύναψε τήν πρώτη του «διαθήκη» καί παρέδωσε στόν Ἰσραηλιτικό λαό τόν Νόμο του. Στούς πρόποδες τοῦ ὄρους Σινά εἶχαν κατασκηνώσει οἱ Ἰσραηλίτες -ἦταν ὁ τρίτος μήνας μετά τήν ἐξοδό τους ἀπό τήν Αἴγυπτο-, ὅταν ὁ Θεός τοὺς ἔκανε μία πρόταση: νά εἶναι ὁ Θεός τους κι αὐτοί ὁ λαός του, νά τηροῦν τίς ἐντολές του καί αὐτός πάντοτε νά τοὺς προστατεύει. Μέ ἐνθουσιασμό δέχτηκαν τή θεϊκή αὐτή πρόταση καί μέ δέος ἐτοιμάστηκαν νά παραλάβουν τόν θεόδοτο Νόμο.

Τρεῖς μέρες μετά, σείστηκε τό ὄ-

ρος Σινά από βροντές και άστραπές. Καλύφθηκε από ένα τεράστιο σκοτεινό σύννεφο κι από παντού έβγαινε καπνός. Ήχος σάλπιγγας άντηχούσε, πού όλοένα και δυνάμωνε, ώσπου

έφτασε ή στιγμή νά μιλήσει ό Θεός. Δυνατή και ξεκάθαρη άκούστηκε ή φωνή του ν' άπαριθμεί τίς Δέκα Έντολές:

ΕΞΟΔΟΥ 20,1-17

Κείμενο

1. Και έλάλησε Κύριος πάντας τούς λόγους τούτους λέγων·
2. έγώ είμι Κύριος ό Θεός σου, όστις έξήγαγόν σε έκ γης Αιγύπτου, έξ οίκου δουλείας.
3. Ούκ έσονταί σοι θεοί έτεροι πλην έμου.
4. Ού ποιήσεις σεαυτῷ είδωλον, ούδє παντός όμοίωμα, όσα έν τῷ ούρανῷ άνω και όσα έν τῇ γῇ κάτω και όσα έν τοίς ύδασιν ύποκάτω τῆς γῆς.
5. Ού προσκυνήσεις αὐτοίς, ούδє μη λατρεύσεις αὐτοίς...
7. Ού λήψει τὸ όνομα Κυρίου του Θεου σου έπὶ ματαίῳ...
8. Μνήσθητι τὴν ήμέραν τῶν σαββάτων αγιάζειν αὐτήν.
9. Έξ ήμέρας έργῶ και ποιήσεις πάντα τὰ έργα σου,
10. τῇ δє ήμέρᾳ τῇ έβδόμῃ σάββατα Κυρίῳ τῷ Θεῷ σου...
12. Τίμα τὸν πατέρα σου και τὴν μητέρα σου, ίνα εὖ σοι γένηται, και ίνα μακροχρόνιος γένηι έπὶ τῆς γῆς τῆς αγαθῆς, ἧς Κύριος ό Θεός σου δίδωσί σοι.
13. Ού μοιχεύσεις.
14. Ού κλέψεις.
15. Ού φονεύσεις.
16. Ού ψευδομαρτυρήσεις κατὰ του πλησίον σου μαρτυρίαν ψευδῇ.
17. Ούκ έπιθυμήσεις... όσα τῷ πλησίον σου έστί.

Μετάφραση

1. Και μίλησε ό Κύριος λέγοντας όλους αὐτούς τούς λόγους:
2. «Έγώ είμαι ό Κύριος ό Θεός σου, πού σε έβγαλα από τή χώρα τῆς Αιγύπτου, από τόν τόπο τῆς δουλείας.
3. Δεν θά έχεις άλλους θεούς έκτός από έμένα.
4. Δεν θά κατασκευάσεις γιά τόν έαυτό σου είδωλο οὔτε τήν εικόνα κανενός απ' όσα υπάρχουν ψηλά στον ούρανό και κάτω στή γῇ και μέσα στα ύδατα κάτω από τή γῇ.
5. Δεν θά προσκυνήσεις αὐτά οὔτε θά τά λατρεύσεις...
7. Δεν θά προφέρεις άσκοπα τό όνομα Κυρίου του Θεου σου...
8. Νά θυμάσαι τήν ήμέρα του Σαββάτου νά τήν αγιάζεις.
9. Έξι ήμέρες νά εργάζεσαι και νά εκτελεῖς όλα τὰ έργα σου,
10. αλλά τήν έβδομη ήμέρα νά τηρεῖς άργία γιά χάρη Κυρίου του Θεου σου...
12. Τίμα τόν πατέρα σου και τή μητέρα σου, γιά νά τά έχεις όλα καλά και νά είσαι μακροχρόνιος στήν εὐφορη χώρα, τήν όποία σου δίνει ό Κύριος ό Θεός σου.
13. Δεν θά μοιχεύσεις.
14. Δεν θά κλέψεις.
15. Δεν θά φονεύσεις.
16. Δεν θά καταθέσεις ψευδῇ μαρτυρία έναντίον του πλησίον σου.
17. Δεν θά έπιθυμήσεις... όσα ανήκουν στον πλησίον σου».

Τόν Δεκάλογο παρέλαβε γραπτό ὁ Μωυσῆς ἀπὸ τὸν Θεό σέ δύο λίθινες πλάκες. Στὴν πρώτη ἦταν γραμμένες οἱ τέσσερις πρῶτες ἐντολές πού ἀναφέρονται στή σχέση τοῦ ἀνθρώπου μέ τὸν Θεό· στή δεύτερη οἱ ἄλλες ἑξι πού ρυθμίζουν τή σχέση τοῦ ἀνθρώπου μέ τοὺς συνανθρώπους του. Καί οἱ Δέκα Ἐντολές μαζί συνοψίζονται σέ δύο, αὐτές πού στήν Καινὴ Διαθήκη ὁ Κύριος τίς χαρακτηρίζει ὡς τίς «μεγαλύτερες»:

α) «ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεὸν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος σου»,

β) «ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν» (Μρ 12,30.31). Πραγματικά, ὅποιος ἀγαπᾷ τὸν Θεό δέν μπορεῖ παρά νά Τόν σέβεται καί νά Τόν λατρεύει τηρώντας μέ ἀκρίβεια τίς πρῶτες τέσσερις ἐντολές τοῦ Δεκαλόγου. Ἀλλά κι ὅποιος ἀγαπᾷ τὸν πλησίον του σάν τὸν ἑαυτό του δέν μπορεῖ νά παραβιάζει καμία ἀπὸ τίς ἄλλες ἑξι ἐντολές πού ἀφοροῦν στίς σχέσεις μέ τοὺς συνανθρώπους του.

Στέργιος Σάκκος

Ἀνακοίνωση- Πρόσκληση

Τό μνημόσυνο τοῦ μακαριστοῦ
διδασκάλου τῆς Ἀδελφότητός μας
Στεργίου Σάκκου

θά τελεσθεῖ τὴν Κυριακὴ τῶν Μυροφόρων (23 Ἀπριλίου) στὸν ἱερό ναό τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Σωτῆρος, στό ἱεραποστολικό κέντρο τῆς Ἀδελφότητος «Χριστιανικὴ Ἑλπίς», στό Φίλυρο.

Τό ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας, ὥρα 6:30 μ.μ., θά πραγματοποιηθεῖ ἐκδήλωση μνήμης στήν αἴθουσα τῆς Ἀδελφότητος «Ἀπολύτρωσις», Πέλοπος 7.

Ανταλλαγή

Παρακολουθούμε στη Θεσσαλονίκη, ένα σεμινάριο που γίνεται για να ενημερωθούμε οι εκπαιδευτικοί σχετικά με νέες μεθόδους για τη διαχείριση του άγχους, του θυμού, του φόβου κτλ.

Η εισηγήτρια, μία κοπέλα γύρω στα 30, άπλη και χαριτωμένη, ανέπτυξε με γλαφυρό τρόπο τό θέμα της. Για δύο ώρες περίπου προσπαθούσε να πείσει τό ακροατήριο για τήν εφαρμογή μιās νέας τεχνικής, βασισμένης στίς αποκρυφιστικές θρησκείες τής Ανατολής. Ός άτράνταχτο έπιχείρημα ύπέρ τής νέας μεθόδου, παρουσίαζε τήν προσωπική της έμπειρία. Έφαρμόζει, είπε, έπιτυχώς τήν μέθοδο αυτή έπί μία δεκαετία.

Στό τέλος τής εισήγησης μία εκπαιδευτικός σχολίασε: «Εμείς στήν Ελλάδα άπλά και χωρίς χρήματα διαχειριζόμαστε τό άγχος. Η μέθοδος είναι δοκιμασμένη έδω και δυό χιλιάδες χρόνια. Μέ τή συμμετοχή στα Μυστήρια τής Έκκλησίας μας και τήν προσευχή μας, επικαλούμενοι και τή βοήθεια τής Παναγίας και τών άγίων μας, οι όρθόδοξοι χριστιανοί αντιμετώπιζουμε και τά πιό δυσεπίλυτα προβλήματα μέ ειρήνη και χαρά στήν ψυχή μας».

Η εισηγήτρια φάνηκε πολύ συγκαταβατική. Αντίθετα, άνήσυχη «πετάχτηκε» ή πλασιέ τών βιβλίων τής μαγικής συνταγής, προτρέποντας τούς εκπαιδευτικούς νά βιαστούν νά εφαρμόσουν όσο πιό γρήγορα γίνεται αυτή τήν έπαναστατική μέθοδο, για νά αποδείξουν ότι τά σχολεία τής περιοχής τους είναι πρωτοπόρα στήν πρόοδο και στίς εξελίξεις.

Τό περιστατικό αυτό μέ βοήθησε νά συνειδητοποιήσω για άλλη μία φορά πόσο προσεκτικοί πρέπει νά είμαστε σέ ό,τι άκούμε. Θεωρώ ότι άρκετές φορές έν-

στερνιζόμαστε μέ μεγαλύτερη εύκολία τό νέο και ξενόφερτο, ένω άπαξιώνουμε και άπεμπολούμε τό έγχώριο, τό παραδοσιακό και έλληνορθόδοξο. Δεχόμαστε άφιλτράριστα κάθε είδηση και είμαστε δύσπιστοι στα λόγια του Χριστού. Περιφρονούμε τό παλαιό αλλά αδιάψευστο και σίγουρο, μόνο και μόνο έπειδή κάποιιο είσαγωγείς ιδεών τό «θαφτίζουν» όπισθοδρομικό και ξεπερασμένο.

Τί πακτωλός χρυσού δαπανάται σ' αυτή τή μωρία του ανθρώπου! Ματόχαντρα, πέταλα, χαρτιά, κατοικίδια ζώα, ποτά, κατακάθια του καφέ, ζώδια, άστρα, γιόγκα, μόδα, μπάλα... διεκδικούν τήν πρώτη θέση στήν καρδιά μας! Άλλά ό άνθρωπος γεννήθηκε για νά είναι σκλάβος σέ αντίκειμενα και ζωα; Δέν του άνατέθηκε από τόν Θεό νά είναι βασιλιάς και κυρίαρχος όλης τής κτίσης;

Βέβαια ό άνθρωπος είναι ή κορυφαία δημιουργία του Τριαδικού Θεού. Τό γερό σκαρί του πλάστηκε για νά διασχίζει άνοιχτές θάλασσες και όχι νά παραμένει κολλημένο στό λασπόβουρκο. Του δόθηκαν φτερούγες νά κατακτήσει τόν ούρανό τής αιωνιότητας και όχι νά κατασκευάζει τίς άλυσίδες που θά τόν κρατούν αιχμάλωτο στα άπόνερα του έγωισμού του.

Η Έκκλησία καθημερινά μάς καλεϊ σέ άληθινή, έσωτερική άλλαγή, σέ μετάνοια. Είναι τό ίατρείο, όπου μπορούμε νά διαχειριστούμε κάθε άγχος και κάθε δυσκολία. Είναι τό στάδιο όπου κερδίζουμε μέ τόν καθημερινό άγώνα μας τό στεφάνι τής αιώνιας ζωής. Μας καλεϊ νά ανταλλάξουμε τήν ύλη μέ τό πνεύμα, τό προσωρινό μέ τό αιώνιο. Κρίμα νά κωφεύουμε!

Γαλήνη Φωκά

Κυριακή 29 Απριλίου
(του Παραλύτου)

«Μηκέτι άμάρτανε» (ΐω 5,14)

Τό σημερινό εὐαγγελικό ανάγνωσμα από τό κατά Ίωάννην Εὐαγγέλιο ἀναφέρει, ἀγαπητά μου ἀδέλφια, ἕνα από τά πολλά θαύματα, σημεῖα, ὅπως τά ὀνομάζει τό εὐαγγέλιο, πού ἔκανε ὁ Χριστός μας. Πῆγε σέ μία κολυμβήθρα ὅπου ὅποιος ἔμπαινε πρῶτος, ἀφοῦ τάραζε τό νερό ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ, γινόταν καλά. Ἐκεῖ ἦταν ἕνας παράλυτος 38 ὀλόκληρα χρόνια. Γιά φαντασθεῖτε, 38 ὀλόκληρα χρόνια φυλακισμένος στόν πόνο, στά βάσανα, χωρίς νά μπορεῖ νά περπατήσει καί νά κινηθεῖ οὔτε κἂν νά βάλει καί τό ψωμί στό στόμα του. Σκληρή ἡ κάθε φυλακή, ἀλλά χειρότερη φυλακή από αὐτήν -νά εἶσαι ἄρρωστος καί νά μή μπορεῖς νά ὑπηρετήσεις τόν ἑαυτό σου, νά μήν κάνεις οὔτε τήν παραμικρή κίνηση- δέν ὑπάρχει.

Βλέπει, λοιπόν, ὁ Χριστός τόν παράλυτο καί τόν ρωτᾷ: «Θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι;» (ΐω 5,6). Ἀπορεῖ κανείς. Κύριε, τί ἐρώτημα εἶναι αὐτό; Ποιός παράλυτος δέν θέλει τή θεραπεία; Κι ὅμως ὁ Χριστός ξέρεي γιατί ρωτᾷ. Διότι ὁ παράλυτος ἦταν κάποτε παληκάρι, περπατοῦσε καί σειόταν ὁ τόπος καί ὅλοι τόν καμάρωναν, ἀλλά δέν πρόσεξε, καταπάτησε τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ καί ἔπεσε σέ ἁμαρτίες καί οἱ ἁμαρτίες, ἐκτός από τό κακό πού δημιουργοῦν στήν ψυχή, φέρουν δηλαδή τίς ψυχικές ἀρρώστιες καί

τόν αἰώνιο θάνατο, δημιουργοῦν καί ἀρρώστιες στό σῶμα.

Γι' αὐτό ὁ Χριστός ρωτᾷ. Γιά νά τοῦ θυμίσει... Εἶναι σάν νά τοῦ λέει: «Κάποτε ἦσουν καλά ἀλλά ὁ μόνος σου ἕγινες παράλυτος. Τώρα σέ ρωτῶ “θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι;”». Μέ πόνο ἀπαντᾷ ὁ ταλαίπωρος: «Θέλω, Κύριε, ἀλλά δέν ἔχω ἕναν ἄνθρωπο νά μέ βάλει στήν κολυμβήθρα ὅταν ταρασσεταί τό νερό!».

Δέν ἔχω ἄνθρωπο! Πράγματι μέσα στούς πολλούς ἀνθρώπους πολλές φορές νιώθουμε μοναξιά καί παγώνει ἡ καρδιά μας, δέν ἔχουμε ἄνθρωπο. Θά ἔχετε ἀκούσει τήν ἀρχαία ἱστορία πού ὁ σοφός Διογένης στό κέντρο τῶν Ἀθηνῶν μέρα μεσημέρι κρατοῦσε ἕνα φανάρι ἀναμμένο καί ἔψαχνε ἄνθρωπο. Εἶναι μεγάλη ἔλλειψη ὅταν ὁ ἄνθρωπος δέν ἔχει καρδιά εὐαίσθητη ἀλλά πέτρινη.

Σήμερα, ἀδέλφια μου, μέ τήν οἰκονομική κρίση ἔχουμε πολλές ἐλλείψεις. Ἐκεῖνο ὅμως πού κυρίως λείπει από τήν κοινωνία μας εἶναι οὐσιαστικά ὁ ἄνθρωπος. Γι' αὐτό, ἐπειδή δέν ὑπῆρχε ἄνθρωπος, ἔγινε ἄνθρωπος ταπεινός ὁ Χριστός -Θεός αὐτός- καί ἀγκάλιασε τούς ἀνθρώπους καί τούς ληστές καί τίς πόρνες καί τούς ἁματωλούς. Κι ἐδῶ θεράπευσε τόν παράλυτο μέ ἕνα λόγο: «ἔγειρε, ἄρον τόν κρᾶβαττόν σου καί περιπάτει». Πῆρε

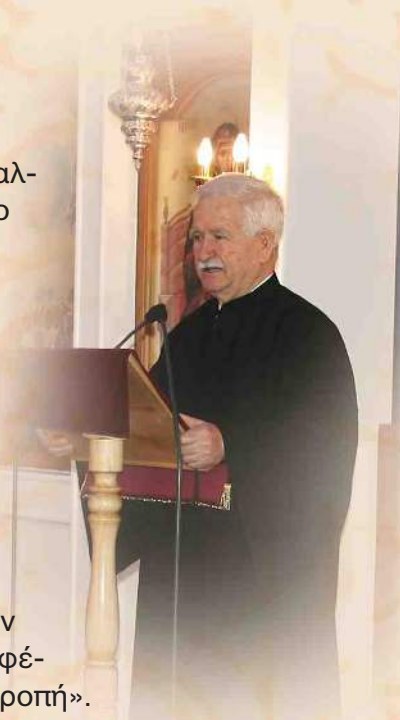
τό κρεβάτι στὸν ὦμο ὁ παράλυτος καὶ ξανάγινε παληκάρι πού θαύμασε ὁ κόσμος ὅλος. Μὲ ἓνα λόγο μόνο, λές καί ἔστριψε τὸν διακόπτη ὁ Ἰησοῦς καί ἀνάψε τό φῶς!

Ὁ Χριστὸς ἔφυγε ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ πλῆθος πρὶν καλὰ καλὰ καταλάβουν τί ἔκανε, γιατί δέν ἤθελε οὔτε χειροκροτήματα οὔτε θαυμασμούς. Συνάντησε ὅμως ξανά τὸν πρῶην παράλυτο, ὅταν αὐτὸς πῆγε στὸν ναὸ μὲ εὐλάβεια καὶ εὐγνωμοσύνη νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Θεό. Καὶ ἐκεῖ τοῦ εἶπε· «Ἴδε, ὑγιῆς γέγονας μηκέτι ἀμάρτανε» (Ἰω 5, 14). Δηλαδή: «Παιδί μου, ἤδη ἔγινες καλὰ, χαίρεσαι τὴν ὑγεία καὶ ἐγὼ σέ χαίρομαι καὶ σέ ἀγαπῶ, ἀλλὰ μὴν ἀμαρτήσῃς πάλι. Ἄν ἀμαρτήσῃς, τό ἀμάρτημα θὰ φέρει χειρότερη ἀσθένεια, ἀθεράπευτη, θὰ ἔχεις ὑποτροπή». Εἶναι γνωστὸ καὶ στὴν ἱατρικὴ ὅτι ἂν μία ἀρρώστια ἔχει ὑποτροπή, τότε τίς πιὸ πολλές φορές μένει ἀγιάτρευτη.

Αὕτῃ τὴν περίοδο μὲ τὴν πασχαλιάτικη χαρὰ καὶ τὴν ἀναστάσιμη δόξα μποροῦμε νὰ σκεφθοῦμε πῶς ὁ Χριστὸς, ὁ σωτὴρας καὶ λυτρωτὴς, μᾶς περιμένει. Χτυπάει τὴν καρδιά μας νὰ τὴν ἀνοίξουμε, γιὰ νὰ Τὸν δεχθοῦμε νὰ μᾶς κάνει καλὰ καὶ νὰ ζήσουμε μαζί του εὐλογημένα. Μετὰ τὴ συνάντησή του, ἂν τοῦ ἐπιτρέψουμε νὰ θεραπεύσῃ τὴν ψυχὴ μας, δέν θὰ εἴμαστε οἱ ἴδιοι ἀμαρτωλοὶ ἄνθρωποι ἀλλὰ οἱ εὐλογημένοι χριστιανοὶ πού θὰ διαλαλοῦμε καὶ θὰ λέμε: «Ξέρετε ποιὸς ἦμουν; Ὁ Χριστὸς μὲ ἔκανε καλὰ!».

Κι ἔχουμε πολλὰ παραδείγματα πού ἀναφέρονται ἀπὸ διαφόρους συγγραφεῖς. Ἰδίως ὁ μεγάλος ρῶσος συγγραφέας, ὁ Ντοστογιέφσκυ, πού μελέτησε καλὰ τὴν ἀνθρώπινη ζωὴ καὶ πίστευε στὸν Χριστό, ἀναφέρει πάρα πολλοὺς κακούργους, φυλακισμένους, οἱ ὅποιοι γνώρισαν τὸν Χριστό καὶ ἔνιωσαν χαρὰ καὶ λευτεριά. Καὶ λένε: «Νιώθουμε χαρὰ, ἀνάσταση καὶ λευτεριά». «Ποῦ τὴ βρήκατε ἀφοῦ εἴστε ἀκόμα στὴ φυλακή;». «Εἴμαστε στὴ φυλακὴ ἀλλὰ εἴμαστε ἐλεύθεροι. Ἐξω δέν νιώθαμε τέτοια χαρὰ, ἀλλὰ τώρα ὁ Χριστὸς μᾶς λευτέρωσε». Naί, ἀδελφοί μου, ὅταν ὁ Χριστὸς μᾶς ἐλευθερώνει ἀπὸ τὰ πάθη, ἀπὸ τὰ δεσμά τοῦ διαβόλου καὶ ἀπὸ τὰ κάτεργα τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων, αὕτῃ ἡ λευτεριά εἶναι αἰώνια, ἡ πιὸ μεγάλη, ἡ πιὸ ὡραία λευτεριά!

Ὁ Νέρωνας π.χ. ἦταν αὐτοκράτορας, ἦταν ἐλεύθερος, εἶχε δυὸ τρία παλάτια καὶ ὅμως ὅπου πῆγαινε νόμιζε ὅτι τὸν καταδιώκουν. Σκότωσε τὴ γυναῖκα του, σκότωσε τοὺς γονεῖς του, τὰ παιδιὰ του, σκότωσε ἐκείνους πού τὸν φύλαγαν, γιατί νόμιζε ὅτι θὰ κάνουν συνωμοσίαν. Τρομοκρατημένος ἦταν, σκλαβωμένος στὸν φόβο. Ἐνῶ ὁ Παῦλος ὁ ἀπόστολος ἦταν φυλακισμένος στὴ Ρώμη καὶ ἔγραφε στοὺς Φιλιππησίους «χαίρετε... πάλιν ἐρῶ, χαίρετε» (4,4). Γιατί; Γιατί ὁ Χριστὸς ἀναστήθηκε καὶ μᾶς δίνει χαρὰ, χαρὰ ἀληθινὴ πού μέ τίποτε δέν μπορούμε νὰ τὴν ἀγοράσουμε.

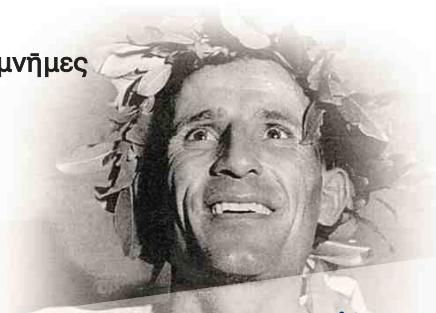
Ἡ ἱστορία ἀναφέρει πολλά παραδείγματα ἀνθρώπων πού, ἐνῶ ἦταν στήν ἁμαρτία καί στό σκοτάδι, πίστεψαν καί μέ τή μεταμορφωμένη ζωή τους κήρυξαν τήν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ. Ἡ ἴδια ἡ ζωή τους στό «Χριστός ἀνέστη» ἀντιάλησε τό «ἀληθῶς ἀνέστη».

Νά, λοιπόν, ἡ δύναμη τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ! Αὐτό τό μήνυμα ἤλθε ἡ Ἀδελφότητα μαζί μέ τήν ἀγάπη της νά φέρει στίς φυλακές τῆς Κασσάνδρας. Τό πιό γλυκό μήνυμα πού ἀκούσθηκε ποτέ πάνω στόν φλοιό τῆς γῆς, καί θά ἀκούγεται μέχρι τή συντέλεια τοῦ κόσμου, θά τό λέγει καί θά τό βεβαιώνει ἡ ἱστορία: «Χριστός ἀνέστη». Καί χιλιάδες, μυριάδες ἄνθρωποι ἀναστημένοι κι αὐτοί θά ἀντιλαλοῦν καί θά φωνάζουν: «Ἀληθῶς ἀνέστη ὁ Κύριος». Ἀμήν.

Στέργιος Σάκκος
(Κυριακή 15-5-2011)
Φυλακές Κασσάνδρας

Ἱστορικές μνήμες

Στυλιανός Κυριακίδης:
μιά νίκη γιά τήν ΕΛΛΑΔΑ

Συχνά ἄνθρωποι ἀπλοῖ κρύβουν μέσα τους πλούσια ἀποθέματα ἡρωισμού πού τά κληρονόμησαν ὄχι μόνο ἀπό τή στενή οἰκογένεια ἀλλά καί ἀπό τό βαρύτατο κι ἐνδοξο ἱστορικό παρελθόν τῆς πατρίδας μας. Μία τέτοια περίπτωση ὑπῆρξε καί ὁ Στυλιανός Κυριακίδης.

Πρόκειται γιά ἕνα ἀγροτόπαιδο γεννημένο στά 1910 στήν Πάφο τῆς Κύπρου. Ἀπό μικρός νιώθει μία ἀκατανίκητη ἐπιθυμία νά τρέχει ἀποστάσεις χιλιομέτρων. Ἡ κλίση του τόν ὀδηγεῖ στόν Ἀθλητικό Σύλλογο Λεμεσοῦ. Τό 1934 μετακομίζει στήν Ἀθήνα κι ἐκεῖ συνεχίζει ὡς μέλος τοῦ Παναθηναϊκοῦ Ἀθλητικοῦ Ὁμίλου νά προπονεῖται καί νά συμμετέχει σέ ἀγῶνες. Παράλληλα βγάζει τό μεροκάματο εἰσπράττοντας λογαριασμούς τῆς ΔΕΗ.

Ὡς μέλος τῆς Ἑθνικῆς Ὁμάδας διακρίνεται σέ πανελλήνιους καί βαλκανικούς ἀγῶνες στίβου μέ λαμπρές ἐπιτυχίες. Μάλιστα καταρρίπτει τό ρεκόρ τοῦ Σπύρου Λοῦη στόν Μαραθώνιο. Ὁ Λοῦης τόν συγχαίρει ἀπό καρδιάς: «Παῖδί μου, Στέλιο, νά τρέχεις πάντα, γιατί ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες γεννηθήκαμε γιά νά τρέχουμε. Μόνο ἔτσι καταφέραμε νά ζήσουμε τόσους αἰῶνες». Ἡ εὐχή λειτουργεῖ μέσα στή νεανική καρδιά ὡς ἱερή παρακαταθήκη.

Τό 1936 ὁ Κυριακίδης συμμετέχει στούς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνες τοῦ Βερολίνου τερματίζοντας 11ος. Ἀκολουθοῦν τά δύσκολα χρόνια τῆς Κατοχῆς. Σέ μία εἰσβολή στό σπίτι του οἱ

Γερμανοί βρήκαν τό ἄλμπουμ ἀπὸ τὸ 1936 στὸ Βερολίνο μὲ πρώτη μία φωτογραφία τοῦ Χίτλερ! Ἐκτοτε δόθηκε ἐντολή νά μὴν ἐνοχλεῖ κανεὶς τὸν Κυριακίδη κι αὐτὸς ἀξιοποίησε τὴν εὐμένεια πρὸς τὸ πρόσωπό του καὶ ἔκρυβε στὸ ὑπόγειο ἀλεξιπτωτιστὲς συμμάχους πού ἔφευγαν μετὰ γιὰ τὴν Αἴγυπτο.

Φτάνουμε στὰ 1946, στὰ μαῦρα χρόνια τοῦ Ἐμφυλίου. Παίρνει τότε μία ριψοκίνδυνη ἀπόφαση: Νά πάει στὴ Βοστώνη, ὅπου θά πραγματοποιηθεῖ ὁ 50ος Διεθνὴς Μαραθώνιος. Λαχταροῦσε καὶ μόνο μὲ τὴν παρουσία του νά εὐαισθητοποιήσει τοὺς Ἀμερικανούς γιὰ νά βοηθήσουν τὸν λαό μας. Φανερώνει στὴ σύζυγό του τὴν ἐπιθυμία του. Ἡ ἀντίδραση σαφῶς ὑπῆρξε ἔντονη. Ἐξάλλου, δὲν εἶχαν τὴν οικονομικὴ δυνατότητα γιὰ τὰ ἀπαιτούμενα ἐξοδα. Τὴν παρακαλᾷ νά πουλήσουν τὸ ραδιόφωνο καὶ τὴν κουζίνα. Τελικὰ, συγκεντρώνει χρήματα πού ἀρκοῦν μόνο γιὰ τὸν πηγαϊμό.

Στὶς 4 Ἀπριλίου 1946 φτάνει στὴ Βοστώνη καὶ ἡ πρώτη του κίνηση εἶναι νά προσκυνήσει στὴν ἐκεῖ ἐκκλησία. «Πῆγα στὴν Ἀγία Τριάδα κι ἄναψα τὸ κερί μου». Οἱ ἐφημερίδες ἀντιμετωπί-

ζουν τὴν ἄφιξή του μᾶλλον περιπαϊχτικά, τὸν χαρακτηρίζουν ὁ «κοκαλιάρης Ἕλληνας».

Οἱ γιατροὶ τῆς ἐπιτροπῆς τὸν ἀπορρίπτουν ὡς καχεκτικό. Τοῦ δηλώνουν πὼς δὲν μπορεῖ νά πάρει μέρος, γιατί θά κινδυνέψει θανάσιμα. Τότε ὁ Στυλιανὸς ὑπογράφει πὼς ἀναλαμβάνει ὁ ἴδιος τὴν εὐθύνη, γνωρίζοντας τὸν κίνδυνο πού διατρέχει.

20 Ἀπριλίου 1946. Ὡρα 12.00 τὸ μεσημέρι. Λίγο πρὶν, ἔλαβε τηλεγράφημα ἀπὸ τὴ σύζυγό του πὼς πῆγαν μὲ τὰ παιδιά στὴν Ἀγία Φιλοθέη καὶ παρακάλεσαν τὴν Παναγία νά νικήσει ὁ μπαμπάς.

Οἱ ἀθλητὲς παίρνουν θέση. Ἕνας Ἕλληνας ὁμογενὴς τοῦ βάζει ἓνα χαρτάκι στὸ χέρι. Ἀπὸ τὴ μία γράφει «ἦ τάν ἢ ἐπὶ τᾶς» κι ἀπὸ τὴν ἄλλη «νενικήκαμεν». Δίνεται τὸ σῆμα. Ὁ Κυριακίδης μένει μὲ τοὺς τελευταίους. Αὐτὴ ἦταν ἡ τακτικὴ του. Μετὰ τὰ 10 μίλια πλησιάζει τοὺς 15 πού προπορεύονταν ἐνῶ 4 - 5 εἶχαν ξεχωρίσει μπροστά. Πρῶτος τὸ μεγάλο φαβορί, ὁ ἀμερικανὸς Τζόν Κέλι. Τότε ὁ Κυριακίδης ἀνοίξε τὸ βῆμα. Σέ μία ἑλληνικὴ ἐφημερίδα δήλωσε ἐκ τῶν ὑστέρων: «Ἐβλεπα μπροστά μου δακρυσμένες μορφές

πονεμένων συμπατριωτών μου πού μου ἔλεγαν “Νίκησε! Νίκησε γιά μάς!”.

Τότε τά πόδια μου ἔκαναν φτερά, πετοῦσα σ’ ἓναν αὔλο κόσμο μέ τή βοήθεια τῆς Παναγιᾶς».

Στὴν τελευταία ἀνηφόρα ἓνας ἡλικιωμένος ἄντρας κραύγασε: «Γιά τὴν Ἑλλάδα, Στέλιο μου! Γιά τά παιδιά σου»! Τότε μέ ὅσα σωματικά ἀποθέματα τοῦ ἔμειναν τερμάτισε φωνάζοντας: «For Greece!». Παραλήρημα ἐνθουσιασμοῦ γύρω του! Οἱ δημοσιογράφοι τὸν πλησίασαν λέγοντας μέ θαυμασμό: Ὁ ἄντρας πού κέρδισε σήμερα εἶναι ἀπὸ τὴ χώρα τῶν τριακοσίων τοῦ Λεωνίδα, εἶναι ἀπὸ τὴ χώρα τοῦ ’40».

Ὁ τότε πρόεδρος τῶν ΗΠΑ Τρούμαν ἀπόρησε μέ τὴν ἡττα τοῦ χρυσοῦ πρωταθλητῆ Κέλι. «Πῶς ἔχασες ἀπὸ τὸν κοκαλιάρη κι ἀδύναμο Ἕλληνα;». Ὁ Ἀμερικανὸς ἀπάντησε εἰλικρινέστατα: «Ἐγὼ ἔτρεχα γιά τὸν ἑαυτό μου κι αὐτὸς γιά μία ὁλόκληρη πατρίδα, γιά μία ἰδεολογία».

Ὁ Τρούμαν ὑποδέχτηκε τὸν Κυριακίδη μέ τιμές γιά νά τὸν συγχαρεῖ. Τοῦ πρότεινε χρήματα πολλά. Καί τότε ἄκουσε τὴν ἀφοπλιστικὴ ἀπάντηση: «Γιά μένα δέν θέλω τίποτα. Μόνο γιά τὴν Ἑλλάδα. Σᾶς παρακαλῶ μὴν ξεχάσετε τὴ χώρα μου».

Μετά τὴ νίκη ὁ Στυλιανὸς Κυριακίδης ἔμεινε περίπου ἓνα μῆνα στὴν Ἀμερική. Στὶς διαφορὲς ἐκδηλώσεις πρὸς τιμὴν του παρακαλοῦσε Ἀμερικανούς καί Ἕλληνες ὁμογενεῖς νά βοηθήσουν τὴν Ἑλλάδα, πού ἀντιμετώπιζε φτώχεια φοβερή καί ἀνέχεια. Συγκεντρώθηκαν 250.000 δολάρια καί ἡ οἰκογένεια Λιβανοῦ ἔστειλε δύο πλοῖα φορτωμένα μέ εἶδη πρώτης ἀνάγκης. Ἡ συγκίνηση πού προκάλεσε ὁ πατριώτης μααραθωνοδρόμος εἶχε ὡς ἀποτέ-

λεσμα ἡ Ἀμερική νά στείλει κι ἄλλες 400.000 δολάρια βοήθεια στὴν Ἑλλάδα πρὶν ἀπὸ τὸ σχέδιο Μάρσαλ. Αὐτὴ ἡ οἰκονομικὴ ἐνίσχυση ὀνομάστηκε «πακέτο Κυριακίδη»!

Στὶς 23 Μαΐου 1946 ἐπιστρέφει στὴν Ἀθήνα. Ἕνα ἑκατομμύριο Ἕλληνες ἀπὸ ὅλη τὴν Ἑλλάδα τὸν ὑποδέχονται μέ συγκίνηση κι εὐγνωμοσύνη.

Σήμερα στό Ἀθλητικὸ Μουσεῖο Μαραθωνοδρόμου ὑπάρχει πρὸς τιμὴν τοῦ Ἑλληνα ἀθλητῆ μόνιμη ἐκθεση μέ ὀνομασία: «Στυλιανὸς Κυριακίδης – Τρέχοντας γιά τὴν ἀνθρωπότητα». Μάλιστα τὸ 2004 στό πρῶτο μίλι τῆς διαδρομῆς Μαραθωνίου στὴ Βοστώνη τοποθετήθηκε ἓνα ἄγαλμα πού ἀπεικονίζει τὸν Σπύρο Λοῦη νά δείχνει τὸν δρόμο πρὸς τὴ νίκη στὸν Κυριακίδη πού τρέχει. Ἀντίγραφο τοῦ γλυπτοῦ πού ἔχει τὴν ὀνομασία «Τὸ Πνεῦμα τοῦ Μαραθωνίου» ὑπάρχει σήμερα καί στὸν δῆμο Μαραθῶνα, ἐνῶ τὸ στάδιο τῆς Πάφου μετονομάστηκε τὸ 2017 σὲ Στάδιο «Στέλιος Κυριακίδης» πρὸς τιμὴν του.

Μακάρι νά προβάλλονται τέτοια ὑγιὴ πρότυπα στὴν ἐποχὴ μας καί νά γίνονται γνωστὲς καί οἱ μικρὲς πλὴν διόλου ἀσήμαντες εὐλαβικὲς λεπτομέρειες τῆς ζωῆς τους, πού φανερώνουν βαθειὰ πίστη σὲ ἀξίες καί ἰδανικά. Στὶς μέρες μας, πού ἀσφυκτιοῦμε μέσα στὸν ἀπελπιστικὸ κλοιὸ βαρειᾶς ἡθικῆς σήψης, ἡ ἀγνή φιλοπατρία τοῦ Στυλιανοῦ Κυριακίδη ἀποτελεῖ πηγὴ ἐμπνευσης γιά ὅλους μας. Σίγουρα ὁ καθένας μας ἀγωνιζόμενος γιά τὸ «ἐμεῖς» ἀπὸ τὸ δικό του μετερίζι μπορεῖ νά σηκώσει τοῦτον τὸν τόπο μία στάλα ψηλότερα.

Ἀγγελικὴ Τσιραμπίδου

Σκηνές από τήν τάξη μου

Ἡνίοχος τῆς καρδιᾶς σου στόν στίβο τῆς ζωῆς

«Στό μεταξύ τοῦ Ἀχιλλέα τ' ἄλογα μακριά ἀπό τή μάχη θρηνοῦσαν, ἀπ' τή στιγμή πού ἔνιωσαν πώς ὁ ἡνίοχός τους ἔπεσε μέσ στή σκόνη ἀπ' τόν ἀνθρωποκτόνο Ἑκτορα...»

Μελετοῦμε Ὅμηρου Ἰλιάδα καί συχνά σταματοῦμε γιά νά ἐξηγήσουμε κάποιες λέξεις:

- Κυρία, τί σημαίνει ἡ λέξη «ἡνίοχος»;

- Ἐγώ ξέρω. Τή βρήκαμε καί πέρσι στήν Ὀδύσεια. Εἶναι αὐτός πού κερνάει τό κρασί!

- Ἄλλο οἰνοχόος καί ἄλλο ἡνίοχος, μήν μπερδεύεσαι..., παρατηρεῖ ἡ ἀπουσιολόγος.

- Νομίζω πώς δέν εἶναι δύσκολο νά τό βρεῖτε, γιατί ἡ λέξη ἀπό μόνη της δείχνει τή σημασία της. Εἶναι σύνθετη

ἀπό τή λέξη ἡνία, δηλαδή χαλινάρια, καί τό ρῆμα «ἔχω».

- Αὐτός πού κρατᾶ τά χαλινάρια, δηλαδή ὁ...καβαλάρης!

- Ἄα...

- Ἡ μεγαλύτερη ἄσκηση τῆς Πολεμικῆς Ἀεροπορίας αὐτές τίς ἡμέρες στήν πατρίδα μας, μέ πλειάδα ἀεροσκαφῶν ἀπό συμμαχικές χώρες πού συμμετέχουν σέ εἰδικές ἀποστολές, ὀνομάζεται «Ἡνίοχος» καί ἔχει πάρει τό ὄνομα καί τό διακριτικό σῆμα της ἀπό τόν Ἡνίοχο τῶν Δελφῶν. Θά ἔχετε ἀκούσει σίγουρα γι' αὐτό τό ἀριστοῦργημα, συνεχίζω, ἀλλά κανένα παιδί δέν ἀνταποκρίνεται. Νομίζω πώς ἀξίζει νά ἀφιερῶσουμε λίγα λεπτά στό ξεχωριστό αὐτό στολίδι τῶν Δελφῶν. Θά σᾶς δείξω φωτογραφίες...

Ἀνοίγω στόν ὑπολογιστή τή σχετική εἰκόνα. Ὁ Ἡνίοχος μέ τό φωτεινό βλέμμα φαντάζει μπροστά μας ὑπέροχος!

Τό 1896 γάλλοι ἀρχαιολόγοι ἔκαναν ἀνασκαφές στό μαντεῖο τῶν Δελφῶν. Στίς 28 Ἀπριλίου ἀνέστυραν μέσα ἀπό ἐρείπια, κοντά στόν ναό τοῦ Ἀπόλλωνα, τήν κνήμη ἑνός χάλκινου ἀλόγου καί στή συνέχεια τά ἡνία, ἕναν ἐνεπίγραφο λίθο καί ἕνα χάλκινο ἀνθρώπινο ἄγαλμα. Ἦταν σέ θαυμάσια κατάσταση καί ἦταν τό πρῶτο χάλκινο ἄγαλμα τῆς κλασικῆς ἐποχῆς πού βρέθηκε σέ φυσικό μέγεθος! Εἶχε θαφτεῖ ἔπειτα ἀπό τόν μεγάλο σεισμό πού ἔγινε τό 373 π.Χ. στούς Δελφούς καί παρέμεινε ἐκεῖ γιά πολλούς αἰῶνες. Αὐτός ἦταν καί ὁ λόγος πού γλύτωσε τίς μετέπειτα λεηλασίες. Ἦταν ἕνα ἀφιέρωμα πρὸς τόν Ἀπόλλωνα ἀπό τόν Πολυζάλο, τόν τύραννο τῆς Γέλας, μετά τή νίκη του στίς ἀρματοδρομίες στούς Πυθικοὺς ἀγῶνες (478 π.Χ.). Σήμερα συγκαταλέγεται ἀνάμεσα στά ἀριστουργήματα τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς καί παγκόσμιας τέχνης.

- Κυρία, εἶναι ὑπέροχος! Σέ μαγνητίζει μέ τό βλέμμα του!

- Καί πόσο σταθερά κρατᾶ τά ἡνία τοῦ ἀλόγου του!

- Naί, παιδιά. Θαυμάζουμε τόν ἡνίοχο, πού εἶναι ἕνα ἔργο τέχνης. Τί θαυμαστό εἶναι ὅμως νά ξέρεις νά κρατᾶς τά ἡνία τῆς... καρδιάς σου στό ἄρμα τῆς ζωῆς!

- Τί ἐννοεῖτε;

- Νά μπορείς κάθε στιγμή νά ἐλέγχεις τόν ἑαυτό σου καί νά τόν κατευθύνεις ἐκεῖ πού θέλεις ἐσύ. Νά μὴν ἀφήνεις στίς ἐπιθυμίες σου καί σέ ὅ,τι σέ ἐλκύει. Νά νικᾷς τά πάθη καί τίς ἀδυναμίες σου. Αὐτό εἶναι δύναμη. Νά ξέρεις νά κρατᾶς τίς ἰσορροπίες καί νά βημα-

τίζεις ἀκέραια, γνήσια, σταθερά.

- Δύσκολο αὐτό... θέλει πολλή δύναμη!

- Naί, καί ἐμεῖς δέν εἴμαστε ἀγάλματα, κυρία, εἴμαστε νέα παιδιά, βράζει τό αἷμα μας!

- Ἀκριβῶς αὐτή τήν ὁρμή τῆς νιότης μπορείτε νά τήν κρατήσετε στά δύο σας χέρια καί νά τήν κάνετε ὄπλο καί δύναμή σας! Ἡ θέλησή σας μπορεί νά σᾶς ὀδηγήσει πολύ ψηλά, ἀρκεῖ νά τήν ἀξιοποιήσετε. Νά ἀλλάξετε τόν ἑαυτό σας καί τόν κόσμο ὅλο!

- Μά, δέν χρειάζεται νά ἀγωνιστοῦμε γιά κάτι. Ὅλα τὰ ἔχουμε!

- Γιατί νά ἀγωνιστοῦμε; Ὅλα πᾶνε ἀπό τό κακό στό χειρότερο. Ἐμεῖς θά ἀλλάξουμε τόν κόσμο; Ἄς τό τολμήσουν ἄλλοι!

- Προτιμῶ τίς κερκίδες, προτιμῶ νά βλέπω τοὺς ἄλλους νά ἀγωνίζονται. Δέν ἔχω δύναμη νά μπῶ στό στάδιο. Αὐτό μοῦ λέτε, παιδιά. Κι ὅμως, ἡ ζωὴ εἶναι στάδιο. Καί μᾶς θέλει ἀγωνιστές, ἀθλητές. Ὅχι θεατές, ὄχι παρατηρητές. Καί ἡ νίκη κατὰ τοῦ κακοῦ μας ἑαυτοῦ εἶναι ἡ πιὸ μεγάλη ἐπιτυχία! Ὁ ἡνίοχος μᾶς δείχνει τόν δρόμο: κρατᾶ τά χαλινάρια καί βλέπει μπροστά. Χωρίς νά ἐπηρεάζεται ἀπό τίς ἐπευφημίες τοῦ πλήθους, χωρίς νά ξυπάζεται. Στό κεφάλι του φοράει τήν ταινία τῆς νίκης. Ἦρεμος καί γεμάτος εὐτυχία πραγματοποιεῖ μέσα στόν ἵπποδρομο τόν γύρο τοῦ θριάμβου. Ἡ κίνησή του εἶναι στιγμαία, ἀλλά καί αἰώνια. Ἡ ὅλη του στάση εἶναι σεμνή, ταπεινή. Συγκρατημένος καί ἀκέραιος, ἰδεώδης. Ἀλλά δεῖτε ἀπό κοντά καί τά γυμνασμένα χέρια του. Διακρίνονται ἐπάνω τους οἱ φλέβες... Ἕνας νέος πού κυριαρχεῖ στή ζωὴ καί προχωρᾷ ἀποφασιστικά. Μᾶς καλεῖ νά τόν μιμηθοῦμε!

- Τά μάτια του είναι σάν αληθινά! Μοιάζει σάν νά έτοιμάζεται κάτι νά μās πει καθώς τό στόμα του είναι μισάνοιχτο...

- Ναί, μέσα άχνοφαίνονται άσημένα δόντια... Άλλά καί τό πρόσωπό του έχει όμορφα χαρακτηριστικά: τά μάτια άμυγδαλωτά, στοχαστικά, πλαισιωμένα από έντονες βλεφαρίδες, πού είναι ένθετα έλάσματα. Στό πρόσωπό του δέν διακρίνεται άλαζονεία, αλλά μία ήρεμη αύτοπεποίθηση. Μία μορφή πού έμπνέει σιγουριά καί... θέλει νά μās πει πολλά, τόν άκούτε; Κάντε ήσυχία καί θά μās μιλήσει..., ψιθυρίζω.

Πηγαίνω στά τελευταία θρανία καί αλλάζοντας τή φωνή μου ύποδύομαι τόν ήνίοχο:

- Έλληνόπουλα του 21ου αιώνα! Σās μιλά ένας νέος, πού άγωνίστηκε σέ έναν άγώνα άρματοδρομίας καί νίκησε. Τό μυστικό μου; Έμαθα νά κρατώ καλά τά χαλινάρια τών αλόγων μου καί νά κατευθύνω μέ σιγουριά τό άρμα μου στή νίκη. Μά πιότερο από όλα αξίζει νά κρατάτε γερά στή ζωή τά ήνία της καρδιάς σας καί νά χαλιναγωγείτε τόν ίδιο τόν έαυτό σας. Μή σās τρομάζει ό άνήφορος καί ό άγώνας. Κοιτάτε σταθερά τόν στόχο σας μέ πίστη καί ένθουσιασμό! Ό άγωνιστής της ζωής είναι καί νικητής, γιατί ό άγώνας αυτός ύπογράφει νίκη γιά μία ζωή αιώνια!

- 'Ηνίοχε, φωνάζει ό Θεωδωρής από τό τελευταίο θρανίο. Σέ εύχαριστούμε! Κράτα γερά! Κατεβαίνουμε καί έμείς στό στάδιο του άγώνα. Είναι αλήθεια ότι στοιχίζει, μά αξίζει!

M.E.X.

ΔΩΡΕΕΣ

Γιά τήν Άδελφότητα

Δελβενακιώτης Κωνσταντίνος, εις μνήμην συζύγου Εύφροσύνης, 100€ * Ζ.Λ. 250€ * Ίντσέπελη Αικατερίνη, εις μνήμην γονέων Γεωργίου καί Μαρίας Ίντσέπελη, 100€ * Καρβέλλα Έλένη, εις μνήμην Αικατερίνης Χατζηχρηστίδου, 50€ * Κ.Ν. 1000€ * Μαρούδας Γεώργιος, εις μνήμην Σάββα Ξανθόπουλου, 50€ * Ξ., εις μνήμην Σάββα Ξανθόπουλου, 150€ * π. Σ.Π. 300€.

Γιά τήν Κατασκήνωση

Α.Φ., εις μνήμην Σ. Σάκκου καί Π. Κουτλεμάνη, 50€ * Αδαμίδου Σουλτάνα 50€ * Άνώνυμος 100€ * Γραφείο Τελετών Παρασκευόπουλος 50€ * Κουμπάρας Θ.-Φ.Μ. 155€ * Παπανικολάου Γεώργιος 400€ * Π"νικολάου Δημήτριος 600€ * Π.Α. 100€, * Τ.Χ. 40€.

Γιά τό Περιοδικό

Anson Paul 10€ * Άλμπανάκη Εύστρατία 20€ * Κιουτουκίδου Σοφία 40€ * Μ.Χ. 10€ * Μιχαλόγλου Σοφία 10€ * Τσορμπατζόγλου Εύαγγελία 20€ * Φουντουκίδης Παναγιώτης 10€ * Εις μνήμην Βασιλείας Ματζακούφα: Δρίζη Αικατερίνη 50€, Κανελοπούλου Μάρικα 50€, Ντινοπούλου Έλισάβετ 50€, Πέτρου Χρυσάνθη 50€, Χαρίση Ζηνοβία 50€.

Γιά τίς Φυλακές

Αδαμίδου Σουλτάνα 150€ * Αχμανίδης Στέργιος 50€ * Εύ. 200€.

Γιά τή Φιλανθρωπία

Α.Σ., Γ.Σ., Π.Π., Σ.Α., Σ.Α., Σ.Ε., εις μνήμην Σωτηρίας Σεραφειμίδου, 350€ * Άπάλλα Αικατερίνη, εις μνήμην γονέων Άναστασίου καί Λεμονιάς, 100€ * Σωτηροπούλου Άναστασία, εις μνήμην συζύγου, άδελφών καί γονέων, 30€.

Γιά τήν Έξωτερική Έραποστολή

Κατώτερο Κατηχητικό «Λύχνου» 150€.

Συνάντηση απάντηση

Μεγάλο Σάββατο κι ή καρδιά της Γιαννούλας δέν ἔλεγε νά γαληνέψει. Γύρισε ἀπό τό «Ἀνάστα ὁ Θεός» ἀναστατωμένη. Ὅλη τή Μεγάλη Ἑβδομάδα προσευχήθηκε μέ πίστη καί δάκρυα νά δώσει ὁ Θεός μιά λύση, νά φωτίσει τό παιδί της. Ὅλο τό βράδυ τῆς Μεγάλης Πέμπτης ξενύχτησε μπροστά στόν Ἑσταυρωμένο κι ἔλειωσε σάν κερὶ παρακαλώντας Τον.

- Ἐχετε γάμο ἔμαθα, τῆς εἶπε ἡ Νίκη, ἡ παλιά της συμμαθήτρια, καί ἔνωσε νά ἀνοίξει ἡ γῆ γιά νά τήν καταπιεῖ. Δέν μοῦ εἶπες τίποτε, ἔξακολούθησε ἐκείνη νά ἀκουμπᾶ τήν πληγή της.

- Ἄσε με, Νίκη, γιατί θά σκάσω πασχαλιάτικα, ἀρκέστηκε νά ἀπαντήσει καί βγῆκε γρήγορα γρήγορα ἀπό τήν ἐκκλησία.

Πέντε παιδιά εἶχε ἡ Γιαννούλα καί τά μεγάλωσε μέ κόπο καί ἰδρώτα. Τόν ἄντρα της τόν πῆρε νωρίς ὁ Θεός καί ἔγινε μέσα σέ μιά στιγμή καί μάνα καί πατέρας.

Τά τέσσερα πρῶτα δέν τή στενοχώρησαν. Τράβηξαν τή ζωή τους δίχως νά παρεκκλίνουν ἀπό τίς ἀρχές τῆς μάνας τους. Κάνανε τίς δικές τους οἰκογένειες καί ἡ Γιαννούλα τούς καμάρωνε

ὅλους στόν δρόμο τοῦ Θεοῦ. Ὁ Νικόλας τῆς ὅμως; Ἄχ αὐτός ὁ Νικόλας τῆς! Δεκαοκτῶ μηνῶν μωρό τῆς τό ἄφησε ὁ Νικήτας ὀρφανό καί ἔδωσε ὅλη τήν ψυχὴ της γιά νά μὴν τοῦ λείψει τίποτα. Ὁ Νικόλας ἔγινε ὁ χαϊδεμένος καί τῆς μάνας του καί τῶν ἀδελφῶν του. Κι ἦταν στ' ἀλήθεια χαριτωμένο παιδί καί ὅσο μεγάλωνε τόσο καί δικαίωνε τήν ἀδυναμία πού τοῦ εἶχαν ὅλοι.

Ὅσο μεγάλωνε; Ὅχι! Ὡστόσο ἔγινε φοιτητής, ὥστόσο ἔφυγε ἀπό τό πατρικό σπίτι του καί τή μητρική ἀγκαλιά της. Λές κι ἡ μεγάλη πόλη πού τόν δέχτηκε τοῦ ἔκανε μάγια, λές καί τά γράμματα πού ἔμαθε τοῦ ἀποκάλυψαν μυστικά πού δέν ἤξερε.

- Ὁ Νικόλας τῆς Γιαννούλας μᾶς τό παίζει ἄθεος, ψιθύριζαν ἄλλοι μέ πόνο κι ἄλλοι χαϊρέκακα στή γειτονιά.

Τό δικό της τό στερνοπούλι ἄθεο; Ποιός λέει αὐτές τίς κουβέντες; Ὁ Νικόλας τῆς ἀπό μικρό παιδί ἦταν τό πιό συνεπὲς παπαδάκι τοῦ πατρός Ἄντωνιου. Ἄχ αὐτές οἱ κακές γλῶσσες...

- Σήκω, γιέ μου, νά πᾶμε στήν ἐκκλησία, τοῦ εἶχε πεί σάν γύρισε τό πρῶτο καλοκαίρι στό σπίτι τους.

- Εἶμαι πολὺ κουρασμένος, μάνα,

από τίς εξετάσεις, ἄσε με νά κοιμηθῶ, τῆς εἶπε καί γύρισε ἀπό τό ἄλλο πλευρό.

Κι ἔτσι ἔφυγε ὅλο τό καλοκαίρι. Ὁ Νικόλας τῆς δέν πάτησε στήν ἐκκλησία κι ἡ Γιαννούλα δέν ἔπαψε νά κλαίει κρυφά καί φανερά.

Ἀργότερα, κάποιες φορές τῆς ἔκανε τό χατίρι καί πῆγε στήν ἐκκλησία καί ποτέ μπροστά τῆς δέν μίλησε ἐναντία στόν Θεό. Ἦταν δέν ἦταν ἄθεος, δέν ἤξερε ἡ Γιαννούλα νά τό πεῖ. Ἐνα μόνο ἤξερε, πῶς ἦταν παιδί τῆς καί πῶς θά ἔλειωνε τά γόνατά τῆς στήν προσευχή γι' αὐτόν σάν τήν ἁγία Μόνικα.

Τά χρόνια περνοῦσαν κι ἡ Γιαννούλα περίμενε τό θαῦμα. Ἴσως μέ τήν ἡλικία ἐρχόταν πάλι τό μυαλό στό κεφάλι του. Γιατί δέν τῆς τό ἔβγαζες ἀπό τόν νοῦ τῆς Γιαννούλας πῶς μιά μέρα θά πῆξει ὁ νοῦς του. Ὅτι αὐτά πού φύτεψε μέ τό χέρι τῆς μέσα στήν καρδιά του μιά μέρα θά φύτρωναν.

- Μάνα, θά σοῦ πῶ κάτι πού θά σέ στεναχωρήσει, τῆς εἶπε πρὶν ἓνα μήνα.

Ἄνοιξε μέ ἀγωνία τά μάτια καί τά αὐτιά τῆς ἡ Γιαννούλα. Τήν εἶχε συνηθίσει στή στεναχώρια τό παιδί τῆς, μά κάθε καινούργιο πονοῦσε τό ἴδιο μέ τά παλιά.

- Ἀγαπῶ μιά κοπέλα καί θά τήν παντρευθῶ, τῆς εἶπε καί χαμήλωσε τό βλέμμα του.

- Καί γιατί νά στεναχωρηθῶ, παιδί μου; Ἴσα ἴσα πού χαίρομαι! ἀπάντησε μέ μάτια πού ἔλαμπαν ἡ Γιαννούλα.

- Ξέρεις, μάνα, ἀποφάσισα νά κάνω πολιτικό γάμο, παρόλο πού ξέρω πῶς θά λυπηθεῖς πολύ...

Ἀπόμεινε νά τόν κοιτᾷ ἀποσβολωμένη ἡ Γιαννούλα.

- Δέν μοῦ ἀρέσουν καί οἱ ἱεροτελεστίες, συνέχισε μασώντας τά λόγια του

ὁ Νικόλας. Θά πᾶμε μέ τήν Ἄννα στό Δημαρχεῖο καί ἀπλά θά παντρευτοῦμε.

Δέν ξαναπῆγε στό σπίτι τῆς ἀπό κείνη τή μέρα ὁ Νικόλας καί οὔτε πού ἤξερε ἂν παντρεύτηκε ἢ ὄχι. Οὔτε τή νύφη τῆς τή γνώριζε, μά ἤξερε τό ὄνομά τῆς: Ἄννα! Μ' αὐτό τό ὄνομα τή μνημόνευε ὅλη τή Σαρακοστή ἡ Γιαννούλα δίπλα στό ὄνομα τοῦ παιδιοῦ τῆς.

Ἐφυγε ἀναστατωμένη ἀπό τό «ἀνάστα ὁ Θεός» ἡ Γιαννούλα καί ἄλλο δέν σκεφτόταν ἀπό αὐτό πού τῆς εἶπε ἡ Νίκη. Ἄρα ὁ γιός τῆς δέν παντρεύτηκε ἀκόμα. Ὁ γιός τῆς Νίκης εἶναι φίλος τοῦ Νικόλα, ἀπό αὐτόν τό ἔμαθε σίγουρα.

- Μάνα!

Ἀνάσανε χτυπώντας γοργά ἡ καρδιά τῆς μάνας.

- Νικόλα μου, παιδί μου! κραύγασε καί τόν ἔσφιξε μέ λαχτάρα στήν ἀγκαλιά τῆς καί ὕστερα γύρεψε τό βλέμμα του. Ἐκεῖνος τήν κοίταξε μέ μάτια χαρούμενα.

- Μάνα, προσευχήθηκες πολύ γιά μένα τό βράδυ τῆς Μεγάλης Πέμπτης; τή ρώτησε χαμογελώντας.

- Ὅλη τή νύχτα δέν τό κούνησα ἀπό τόν Ἐσταυρωμένο, γιέ μου! Τόν παρακαλοῦσα γιά σένα καί τήν Ἄννα, νά σᾶς φέρει στόν δρόμο του, νά σᾶς σκεπάσει μέ τόν Σταυρό του!

- Γυρνοῦσαμε τά χαράματα τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς μέ τήν Ἄννα στό σπίτι καί τυχαῖα συναντήσαμε τόν Γιάννη τόν παιδικό μου φίλο καί συμμαθητή. Δέν τόν γνώρισα, γιατί ὁ Γιάννης εἶναι πιά παπα-Γιάννης, μά μέ γνώρισε ἐκεῖνος. Τά εἶπαμε ἔξω ἀπό τήν ἐκκλησία πού ἦταν ἡ ἐνορία του. Δίχως νά τό καταλάβουμε, μᾶς ἔβαλε μέσα στόν ναό νά προσκυνήσουμε τόν Σταυρωμένο καί βγαίνοντας, δίχως νά τοῦ πῶ μέ

ποιό τρόπο σκοπεύαμε νά παντρευτούμε, ὅλος χαρά μου πρότεινε νά μέ παντρέψει ἐκεῖνος στήν ἐκκλησία του.

Ἡ Γιαννούλα ἄκουγε καί δέν πίστευε στ' αὐτιά της.

- Καί; ρώτησε μέ ἀγωνία τόν γιό της.

- Δέν ἦταν δυνατόν νά ἀρνηθούμε, μάνα! Ὁ παπα-Γιάννης δέν ἦταν μιά τυχαία συνάντηση. Ὁ παπα-Γιάννης ἦταν τῶν προσευχῶν σου ἡ ἀπάντησή! Ἔτσι τό εἶδε καί ἡ Ἄννα. Ἔ, Ἄννα;

Γύρισε ξαφνιασμένη ἡ Γιαννούλα κι εἶδε τή νύφη της μέ ἀνοιγμένη τήν ἀγκαλιά.

- Θά μᾶς δεχτεῖς νά κάνουμε μαζί σου Ἀνάσταση; ρώτησε δακρυσμένος ὁ Νικόλας.

- Μά τή ζήσαμε, γιέ μου, τήν Ἀνάσταση! Τή ζήσαμε! εἶπε καί σάν νά θυμήθηκε ξαφνικά κάτι, ἄρχισε νά τρέχει στή γειτονιά.

- Πάω νά πῶ στή Νίκη πώς ἔχουμε γάμο, φώναξε καί ἔκανε τόν σταυρό της μέ τήν ἴδια χαρά πού θά τόν ἔκανε καί τό βράδυ, σάν ὁ παπάς θά ἔψαλλε τό «Χριστός Ἀνέστη»!

Ἑλένη Βασιλείου

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

Γιά τήν ἐθνική μας γιορτή

Σέ μία περίοδο ὅπου ἡ πατρίδα μας ἀντιμετωπίζει ἀμφισβητήσεις στό κυρίαρχά της δικαιώματα, ἐνῶ παράλληλα στό ἐσωτερικό της πολεμοῦνται ἀξίες καί ἰδανικά, οἱ νέοι τοῦ Συνδέσμου «Λύχνος» τῆς Ο.Χ.Α. «Ἀπολύτρωσις» φρόντισαν μέ τόν δικό τους τρόπο νά μᾶς ὑπενθυμίσουν τό φρόνημα καί τίς θυσίες τῶν ἡρώων τῆς Ἐπανάστασης τοῦ 1821. Μέ τά πατριωτικά τραγούδια τῆς χορωδίας καί τή θεατρική παράσταση πού δραματοποίησε περιστατικά ἀπό τά ἀπομνημονεύματα τοῦ Μακρυγιάννη, μᾶς ἐνθουσίασαν καί μᾶς τόνισαν ὅτι «χωρίς ἀρετή καί πόνο εἰς τήν πατρίδα καί πίστη εἰς τήν θρησκεία τους ἔθνη δέν ὑπάρχουν».

Κύπρος ἡ «ἀεὶ Ἑλλάς»

Κομμάτι

ἀναπόσπαστο ἀπὸ
τὴν ἀγαπημένη γῆ τῆς Ἑλλάδος εἶναι
τὸ μεγάλο νησί στὰ ἀνατολικά τῆς Με-
σογείου, ἡ Κύπρος μας. Ἡ στρατηγικὴ
θέση της, τὰ ἀποθέματα χαλκοῦ καὶ ἡ
ξυλεία της ἦταν ἐκεῖνα πού ὁδήγησαν
τούς πρῶτους Ἕλληνες στὴν Κύπρο
πρὶν ἀπὸ 34 περίπου αἰῶνες, μεταφέ-
ροντας στίς ἀποσκευές τους καὶ τὴν
ἀνεπανάληπτη ὁμηρικὴ γλῶσσα, μιά
γλῶσσα πού ἀποτελεῖ ἀδιάψευστο μάρ-
τυρα πὼς τὸ νησί ἦταν καὶ εἶναι -γλωσ-
σικά, ἱστορικά καὶ φυσιογνωμικά- ἑλλη-
νικό. Ἀπόμακρη ἀπὸ τὸν ἑλληνικὸ κορ-
μό, ἀδύνατη καὶ ἀπροστάτευτη ἡ Κύ-
προς, στὴ διασταύρωση τριῶν ἡπείρων,
δοκίμασε τὴν ἄγρια τυραννία καὶ τὴν
ἀνηλεῆ ἐκμετάλλευση! Πάμπολλοι κα-
τακτητές ἤλθαν καὶ παρήλθαν, ἡ ψυχὴ
της ὅμως ἔμεινε πάντα αὐτὴ τῶν Ἑλ-
λήνων, ὅπως τὴν τραγούδησε ὁ Κω-
στής Παλαμᾶς:

*«Πολλοὺς ἀφέντες ἄλλαξες
δὲν ἄλλαξες καρδιά».*

Ἡ ἑλληνικότητα τῆς Κύπρου εἶναι

ἀναμφισβήτητη. Ἡ μακρό-
χρονη ἱστορία τοῦ νησιοῦ, τὰ
ἀρχαιολογικὰ μνημεῖα, τὰ ἑλληνικὰ
χαρακτηριστικά, ἡ χριστιανικὴ πίστη, οἱ
παραδόσεις, τὰ ἥθη καὶ ἔθιμα, τὰ τοπω-
νύμια -κοινὰ σέ πολλές περιπτώσεις
μεταξὺ Κύπρου καὶ Ἑλλάδας- διαλα-
λοῦν τὴν ἑλληνικότητά της.

Ἡ ἱστορία τῆς Κύπρου ἀκολούθησε
σχεδὸν παράλληλη πορεία μὲ τὸν ὑπό-
λοιπο ἑλλαδικὸ ὥρο. Ἔτσι ἡ Τουρκο-
κρατία στὴν Κύπρο ἤλθε μὲ καθυστέ-
ρηση περίπου 100 χρόνων, τὸ 1571. Μέ-
χρι τότε ἡ Κύπρος δὲν εἶχε οὔτε ἓνα
Τοῦρκο. Μὲ τὴν εἴσοδο τῶν Ὀθωμανῶν
στό νησί ἐπαναλαμβάνεται ἡ τραγωδία
τῆς ἄλωσης τῆς Πόλης, καθὼς ἐξαφα-
νίζεται κάθε ἴχνος πολιτισμοῦ. Στὴ δι-
άρκεια τῆς Τουρκοκρατίας διάφορα ἐ-
παναστατικά κινήματα καὶ προσφυγές
στὴ χριστιανικὴ Δύση δὲν ἔφεραν κα-
νένα ἀποτέλεσμα. Ὁ ἑλληνισμὸς τοῦ
νησιοῦ στέναζε κάτω ἀπὸ τὸ σπαθὶ τοῦ
τούρκου κατακτητῆ, ὅπως καὶ στὴν ὑ-
πόλοιπη Ἑλλάδα. Ἡ ἐκκλησία τῆς Κύ-
πρου καὶ ἰδιαίτερα τὰ μοναστήρια εἶχαν
πρωτεύοντα -σχεδὸν μοναδικό- ρόλο
στὴ διατήρηση τοῦ ἑλληνισμοῦ κρα-
τώντας τὴ «φλόγα ἀναμμένη» νὰ μὴ

χαθεί ή ελληνικότητα του πληθυσμού, ή γλώσσα καί ή γραφή. Στο μεταξύ Έλληνες της Κύπρου συμμετέχουν ενεργά στην προσπάθεια για τον ξεσηκωμό του Γένους.

Κι όταν άερας έλευθερίας άρχισε νά φυσά στην Ελλάδα καί όδήγησε τό 1814 στον σχηματισμό της Φιλικής Έταιρείας, ή Κύπρος ως ελληνικό νησί δέν έμεινε έξω από τον σχεδιασμό των Φιλικών καί την προετοιμασία του άγώνα, καθώς στο τιμόνι της εκκλησίας της Κύπρου βρισκόταν τότε ό φλογερός ιεράρχης, ό άρχιεπίσκοπος Κυπριανός. Σάν ξέσπασε ή Έπανάσταση στην Ελλάδα τό 1821, ό σουλτάνος όργισμένος από τις έπιτυχίες της στην Ελλάδα εξέβρασε τή μανία καί έκδικητικότητα του στην Κύπρο. Πρώτο άπαγχόνισαν τον άρχιεπίσκοπο Κυπριανό καί άκολούθησαν έκτελέσεις των μητροπολιτών Πάφου Χρυσάνθου, Κιτίου Μελετίου, Κερύ- νειας Λαυρεντίου καί ή σφαγή ήγουμένων καί κληρικών. Για δύο περίπου μήνες συνεχίστηκαν οι λεηλασίες μοναστηριών, εκκλησιών καί πλουσίων κατοικιών καί οι άγριες δολοφονίες. Έκκλησίες καί μοναστήρια άπογυμνώθηκαν από όλα τά τιμαλφή, ένώ κτηματικές περιουσίες δημεύθηκαν. Οι σφαγές καταγράφηκαν στά συγκλονιστικότερα γεγονότα της Έπανάστασης. Άλλά καί ή ήρωική αντίσταση των Κύπριων άδελφών ύπήρξε άπαράμιλλη, όπως έπιγραμματικά ό ποιητής Βασίλης Μιχαηλίδης άποτυπώνει:

*«Η Ρωμιούσύνη έν' φυλή συνότζιαιρη του κόσμου.
Κανένas δέν εύρέθηκεν για νά την ήξηλείψει,
κανένas, γιατί σσέπει την 'πού τά 'ψη ό Θεός μου.
Η Ρωμιούσύνη έν' νά χαθεί, όντας ό κόσμος λείπει!*

Στή συνέχεια, ό Καποδίστριας, του όποιου ή μητέρα είχε καταγωγή από την Κύπρο, είναι ό μόνος έλληνας πολιτικός ό όποιος στη μεγάλη όδοιπορία του κυπριακού διεκδίκησε μέ έπίσημο έγγραφο την ένσωμάτωση της Κύπρου στο ελληνικό κράτος.

Τό 1878, μετά τον ρωσοτουρκικό πόλεμο, ή μεγάλη νίκη παραχωρείται από τους Τούρκους μέ ένοίκιο στη Βρετανία σέ αντίβαρο της ρωσικής άπειλής. Μέ τή συνθήκη αύτή ή Όθωμανική Αυτόκρατορία διατηρούσε «τήν ύψηλή έπικυριαρχία». Τό 1914, μέ την άρχή του πρώτου παγκοσμίου πολέμου, ή Βρετανία θεωρεί άκυρη τή συμφωνία του 1878 καί προσαρτά

έπίσημα την Κύπρο.

Τό 1950 ή Άρχιεπισκοπή όργάνωσε τό γνωστό δημοψήφισμα. Σύσσωμος ό Έλληνισμός της Κύπρου (σέ ποσοστό 96,5%) σπεύδει μέ ένθουσιασμό στίς εκκλησίες κάθε πόλης καί χωριού καί ύπογράφει την Ένωση μέ τή μητέρα πατρίδα. Άλλά ή προσπάθεια έμεινε άδικαίωτη.

«Η γής δέν έχει κριέλια για νά την πάρουν στον ώμο καί νά φύγουν», θά πει ό ποιητής Γεώργιος Σεφέρης, όταν τό 1953 ταξιδεύει στην Κύπρο. Έτσι, τό 1955 ξεκίνησε ό ένοπλος άγώνας της Ε.Ο.Κ.Α. κατά του άγγλικού ζυγού. Οι άγωνιστές της Ε.Ο.Κ.Α. κατά τον άπελευθερωτικό άγώνα (1955-1959) αξιώνουν Έλευθερία καί Ένωση καί καταδικάζονται σέ θάνατο, για νά μείνουν άθάνατοι στίς σελίδες της ιστορίας. Έφηβοι καί νέοι ήθελαν νά βρουν τά σκαλοπάτια πού πάν στή Λευτεριά καί όδηγήθηκαν στην άγχόνη μετά από φρικτά καί άπάνθρωπα βασανιστήρια. Τά «Φυλακισμένα Μνήματά» τους έγιναν τόπος ιερού προσκυνήματος, μνημείο ήρωισμού καί αντίστασης κατά των δυνάμεων της βίας καί της τρομοκρατίας, ναός

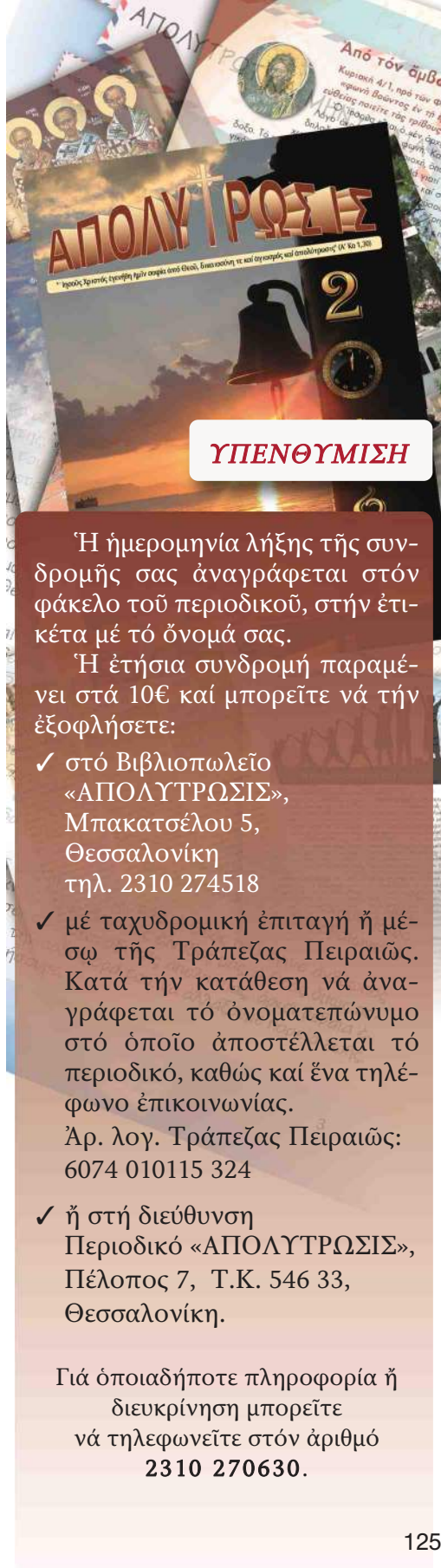
ιερός της ἐλευθερίας, θεμελιωμένος στά κόκαλα τῶν ἀθάντων παλληκαριῶν, πού ἀναδίδει ἀθανασία, καθώς βροντοφωνάζει: «Τ' ἀντρειωμένου ὁ θάνατος θάνατος δέ λογίζεται».

Τό 1960 ἰδρύθηκε ἡ Κυπριακή Δημοκρατία. Μετά ἀπό δικά μας λάθη καί δικές μας ὑποχωρήσεις, ἔφτασε νά διχοτομηθεῖ ἡ Κύπρος, γεγονός πού ἐπιχειρήθηκε τό 1964 καί πραγματοποιήθηκε στίς 20 Ἰουλίου 1974, ὅταν οἱ Τούρκοι εἰσέβαλαν στό 40% τῆς νήσου. Ὁ στόχος τῆς Ἀγκυρας εἶναι προφανής: νά δημιουργήσει προϋποθέσεις ἀπόλυτου ἐλέγχου στό βόρειο τμήμα τῆς Κύπρου καί νά αὐξήσει σταδιακά τήν ἐπιρροή στό νότιο τμήμα, ὥστε νά μετατρέψει τή μαρτυρική μεγαλόνησο σέ τουρκικό προτεκτοράτο. Ὅμως, *«Δέν τοῦ πάει Τοῦρκος αὐτοῦ τοῦ βουνοῦ, βρέ παιδιά, δέν τοῦ πάει, πρὸς Θεοῦ, Τοῦρκος! Πῶς νά τό κάνουμε;»*, λέγει γιά τόν τουρκοπατημένο Πενταδάκτυλο -σύμβολο ὅλης τῆς κατεχόμενης Κύπρου- ὁ Κ. Μόντης, ποιητής μέ βαθειά συναίσθηση τῆς ἐλληνικότητάς του.

Σήμερα ἡ ἥρωτόκος καί πολύπαθη Κύπρος, μέ «τὴν πιό ἀτόφια Ρωμιοσύνη», ὅπως ἔγραφε ὁ Σεφέρης, βρίσκεται σέ μιά κρίσιμη καμπή τῆς ἱστορίας της. Ἄς μὴ σκιαζόμαστε, ὅμως, γιατί «Κύπρος ἀεὶ Ἑλλάς».

«Κι ἡ Ἑλλάδα, τελευταῖος θάμνος στὸν γκρεμό, νά τὸν ἀρπάξει ἡ λευτεριά καί νά κρατιέται», σαλπίζει ἀποφθεγματικά καί διαχρονικά ὁ Κ. Μόντης.

Εὐδοξία Αὐγουστίνου

ΥΠΕΝΘΥΜΙΣΗ

Ἡ ἡμερομηνία λήξης τῆς συνδρομῆς σας ἀναγράφεται στὸν φάκελο τοῦ περιοδικοῦ, στὴν ἐτικέτα μέ τό ὄνομά σας.

Ἡ ἐτήσια συνδρομή παραμένει στά 10€ καί μπορεῖτε νά τήν ἐξοφλήσετε:

- ✓ στό Βιβλιοπωλεῖο «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ», Μπακατσέλου 5, Θεσσαλονίκη τηλ. 2310 274518
- ✓ μέ ταχυδρομική ἐπιταγή ἢ μέσω τῆς Τράπεζας Πειραιῶς. Κατά τήν κατάθεση νά ἀναγράφεται τό ὀνοματεπώνυμο στό ὁποῖο ἀποστέλλεται τό περιοδικό, καθώς καί ἓνα τηλέφωνο ἐπικοινωνίας. Ἀρ. λογ. Τράπεζας Πειραιῶς: 6074 010115 324
- ✓ ἢ στή διεύθυνση Περιοδικό «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ», Πέλοπος 7, Τ.Κ. 546 33, Θεσσαλονίκη.

Γιά ὁποιαδήποτε πληροφορία ἢ διευκρίνιση μπορεῖτε νά τηλεφωνεῖτε στὸν ἀριθμό **2310 270630**.

Συζητώντας τὰ γεγονότα...

Ἀντέχουμε

Ὁ Παγκόσμιος Ὄργανισμός Ὑγείας δημοσίευσε ἔκθεση σχετικά μέ τίς αὐτοκτονίες τὰ τελευταῖα χρόνια. Τά συμπεράσματα δείχνουν ὅτι ἡ Ἑλλάδα βρίσκεται στήν τελευταία θέση σέ σχέση μέ ὅλη τήν Εὐρώπη. Εὐχάριστη ἡ διαπίστωση γιά τή χειμαζόμενη οἰκονομικά χώρα μας. Ὁ λαός μας ἔχει ἀκόμη ψυχή πού ἀντέχει στά δύσκολα...

Ἀδιαμφισβήτητα ὅμως ἡ εὐχάριστη αὐτή πρωτιά στρέφει εὐγνώμονη τή σκέψη τῶν Ἑλλήνων στήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος γιά τήν τεράστια προσφορά της σέ κάθε δοκιμαζόμενο ἄνθρωπο, πού δέν ἔνιωσε μόνος του μπροστά στήν ἀνάγκη τῆς ἐπιβίωσης. Ἀλλά καί ἡ πολιτική ἡγεσία ἔχει ἕνα χρέος στήν Ἐκκλησία, πού σάν μάνα ἔθρεψε χιλιάδες ἀναγκεμένους: τό χρέος τοῦ σεβασμοῦ στίς θέσεις καί στίς ἀποψεις της σέ θέματα μείζονος ἐνδιαφέροντος γιά τοῦτον τόν τόπο. Δυστυχῶς ὅμως φαίνεται τό μόνο χρέος πού ξέρουν νά ὑπολογίζουν οἱ ἡγέτες μας εἶναι τό χρέος στούς ἐταίρους.

Οὐκ ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ

Ἡ ἔκθεση τοῦ Παγκόσμιου Ὄργανισμοῦ Ὑγείας σχετικά μέ τίς αὐτοκτονίες ἀποκαλύπτει καί κάτι ἀκόμη πολύ βασικό, πού συνήθως οἱ περισ-

σότεροι τό ἀγνοοῦμε ἢ θέλουμε νά τό ἀγνοοῦμε: Πρῶτες στίς αὐτοκτονίες ἔρχονται δύο χώρες πού ὄχι μόνο δέν ἔχουν κανένα οἰκονομικό πρόβλημα ἀλλά ἀντιθέτως ἀνήκουν στίς πιο πλούσιες τοῦ πλανήτη: ἡ Ἰαπωνία καί ἡ Νότια Κορέα. Χρειάζεται μεγαλύτερη ἀπόδειξη ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκτός ἀπό σῶμα ἔχει καί ψυχή; Κι αὐτή ἡ ψυχή δέν χορταίνει μέ ὅλα τοῦ κόσμου τά ἀγαθά, τά ἐπιστημονικά ἐπιτεύγματα, τίς ἀνέσεις, τίς διασκεδάσεις... Ἀντιθέτως ὅλα αὐτά κάνουν τήν πείνα της γιά Θεό ἀβάσταχτη, τήν κουράζουν, τήν ἀδειάζουν καί τελικά τήν ὀδηγοῦν στήν ἄρνηση τῆς ζωῆς. «Οὐκ ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος» (Μθ 4,4), λέει ὁ αἰώνιος λόγος τοῦ Θεοῦ. Καί σήμερα τό ὑπογράφουν καί τά ἀποτελέσματα τῆς ἔρευνας τοῦ Παγκόσμιου Ὄργανισμοῦ Ὑγείας!

ΟΧΙ στά νέα Θρησκευτικά

Μέ αὐτό τό σύνθημα τὰ Ὁρθόδοξα Χριστιανικά Σωματεῖα τῆς Ἀθήνας καί ἡ Ἀνωτάτη Συνομοσπονδία Πολυτέκνων Ἑλλάδος συνδιοργάνωσαν μέ ἐπιτυχία συλλαλητήριο στίς 4 Μαρτίου στά Προπύλαια τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ἐνῶ ἀκολούθησε πορεία στή Βουλή. Οἱ ὁμιλητές κάλεσαν τόν λαό νά ἀντιδράσει στόν πολυθρησκευτικό προσανατολισμό τῶν

Συζητώντας τὰ γεγονότα...

νέων Θρησκευτικῶν του Ὑπουργείου Παιδείας, τὰ ὁποῖα ἀντιτίθενται στό Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδας καί ὁδηγοῦν στήν πανθησκεία καί τόν ἀγνωστικισμό. Αἴσθηση προκάλεσε ἡ παρουσία τοῦ γηραιοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κρήτης Εἰρηναίου, καθὼς καί ἡ ὁμιλία μίας μητέρας 11 παιδιῶν. Ἡ κινητοποίηση αὐτή ἀποτελεῖ συνέχεια τῶν ἀντιδράσεων μέ μαζικές ἐπιστροφές βιβλίων ἀπό γονεῖς σέ ὅλη τήν Ἑλλάδα. Ἄς ἐλπίσουμε νά πυκνώσουν οἱ πρωτοβουλίες αὐτές καί σύντομα τὰ βιβλία αὐτά νά περάσουν στό χρονοντούλαπο τῆς Ἱστορίας.

Μάρκετινγκ καί... διατροφή

Ἡ Βρετανική ὁργάνωση ἀντικαρκινικῶν ἐρευνῶν Cancer Research UK συσχέτισε τίς τηλεοπτικές διαφημίσεις μέ τή διατροφή τῶν νέων. Τά ἀποτελέσματα τῆς ἔρευνας καταδεικνύουν ὅτι ἡ πολύωρη παρακολούθηση τηλεοπτικῶν προγραμμάτων μέ διαφημίσεις ὁδηγεῖ τοὺς ἐφήβους στό junk food («σκουπιδοτροφές», ὅπως πατατάκια, μπισκότα, ἀναψυκτικά κ.ἄ.), μέ κίνδυνο τήν αὐξηση τῆς παχυσαρκίας.

Σύμφωνα μέ τήν ἐπικεφαλῆς τῆς ἔρευνας δρ. Τζιότσα Βόχρα, «ἡ μείωση junk food στό τηλεοπτικό μάρκετινγκ θά βοηθήσει νά σταματήσει ἡ κρίση παχυσαρκίας», ἐνῶ ἡ καθηγή-

τρια Λίντα Μπόλντ τῆς Cancer Research UK ἐπισημαίνει ὅτι «ἡ βιομηχανία τροφίμων θά συνεχίσει νά προωθεῖ τὰ προϊόντα τῆς στά μυαλά τῶν ἐφήβων, ἂν τῆς ἐπιτρέπεται νά τό κάνει». Καί οἱ μόνοι πού μποροῦν νά ἐμποδίσουν αὐτή τήν ἐπιρροή εἶναι οἱ καταναλωτές ὅταν, συνειδητοποιώντας τόν κίνδυνο, σταματήσουν νά γίνονται παθητικοί δέκτες τέτοιων μηνυμάτων.

Τό ἓνα φέρνει τό ἄλλο

Γιά τὰ παιδιά φταῖνε οἱ γονεῖς, γιά τοὺς γονεῖς ὅμως; Ποιός φέρει εὐθύνη; Μήπως ἡ παιδεία πού εἰσάγει «ἀπό βρέφους» τὰ παιδιά στόν εἰκονικό κόσμο τοῦ ἱντερνετ καί τῶν κοινωνικῶν δικτύων; Τά παιδιά πού ἀπό τίς τελευταῖες τάξεις τοῦ Δημοτικοῦ ἔμαθαν πῶς νά χρησιμοποιοῦν τό ἠλεκτρονικό ταχυδρομεῖο, τὰ μηνύματα, τίς βιντεοκλήσεις κ.τ.ῶ. σήμερα εἶναι γονεῖς. Γι' αὐτοὺς τοὺς γονεῖς ἀποκαλύπτει ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ Ἑλληνικοῦ Κέντρου Ἀσφαλοῦς Δικτύου κ. Κορμᾶς: «Οἱ γονεῖς χρησιμοποιοῦν τὰ κοινωνικά δίκτυα σέ ποσοστό τῆς τάξης τοῦ 60%, μεγαλύτερο ἀπό αὐτό τῶν παιδιῶν τους». Καί ὑπογραμμίζει: «Πρόκειται γιά συγκλονιστικό δεδομένο, γιατί καταλαβαίνει κάποιος ὅτι τό πρότυπο εἶναι πολύ σημαντικό σέ αὐτές τίς ἡλικίες».

